

FUFÍKOVY ZÁŽITKY

Napsala a ilustrovala třída 5.B,

ZŠ Sezemice

2020

*Bylo nám obrovským potěšením,
že jsme mohli tuto knihu napsat.
Ale napřed bychom chtěli poděkovat našemu panu učiteli,
který nám poskytl tak báječnou příležitost.*

*Moc jej přejeme těm žákům,
kteří ho budou mít po nás.*

*A tuto knihu věnujeme našim rodičům,
prarodičům, kamarádům, ale hlavně dětem,
které si naši knihu vypůjčí.*

Děkujeme!

Jak chtěl Fufík brášku

Adéla Kateřina Antolová

Není to tak dávno, co nedaleko Sezemic bydlela rodina zelených slonů. Mamka slonice, taťka slon a malé slůně Fufík. Bydleli v krásném domečku se zahrádkou, kde měli spoustu vzrostlých stromů, okrasné keříky a malou zahrádku, kam chodil Fufík sbírat zeleninu, anebo červené jahůdky.

Fufík byl na zahradě moc rád. Často si chodil povídat se svou kamarádkou myškou Lindou, která bydlela pod jejich jabloní. Mohl si s ní povídat o čemkoliv. Někdy se mamince a tatínkovi schovával na půdě a s panem Pavoukem si vyprávěli strašidelné příběhy, které Fufík mile rád poslouchal, ale ještě raději je sám vymýšlel. Pod střechou bydlela paní Vlaštovka se svými dětmi Pétou, Olinem a Zuzankou. Tak rád je pozoroval, když spolu vylétali z hnízda a strašně jim záviděl, že mohou létat spolu. Už

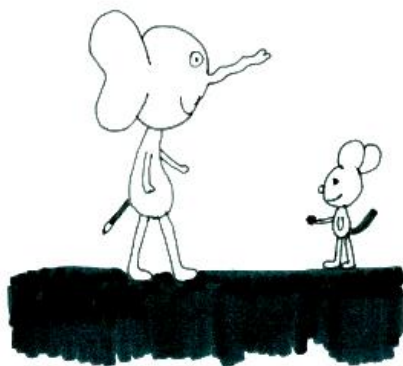

nějakou dobu prosil maminku s tatínkem o sourozence, se kterým by si mohl hrát, kterého by naučil kopat do balónu, chodili by spolu za myškou Lindou, po večer mohl hrát pexeso, anebo člověče nezlob se. Maminka pořád ne a ne brášku přivést.

„Musíš být trpělivý Fufíku,“ vždycky říkala, a tak musel Fufík vymyslet něco sám. No jo, kde se ale berou takoví bráškové?

Fufík vyrazil za myškou Lindou a prosil ji o radu: „Lindo, Lindo, kde se berou bráškové? Ty máš přece sourozenců spoustu,“ vyzvídal.

Linda ale jenom kroutila

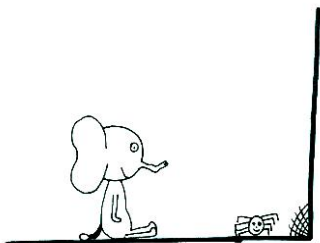

hlavou, jaké je Fufík trdlo.

„To když já jsem dostala své brášky, maminka nejdřív zasadila semínko a pečlivě se o něj starala, pak přiletěl čáp a najednou byli všichni tady.“

Fufík v tom měl zmatek, nevěděl, kde má taková semínka sehnat, nevěděl, kam má semínka zasadit, ale nemohl se přece jen tak vzdát.

Utíkal pro pana Pavouka, ten vždycky všechno věděl. Potřeboval zjistit, kde se berou semínka, aby je mohl zasadit. Zjistil, že semínka se nacházejí uvnitř plodů, a tak utrl jablko, celé ho snědl a semínka si schoval. Chodil po zahradě a hledal, kde by mohl vzít další semínka. Čím víc,

tím líp. Našel okurku, papriku, rajče, utrl si jahůdku... Když už měl pocit, že má semínek dost, chystal se je zasadit. Jenže o zahradničení nevěděl vůbec nic. Kdopak by mu s tím mohl asi pomoci? Nejlepší zahradník je pak Krtek.

„Pane Krtku, pane Krtku, jak se sázejí semínka?“ volal Fufík do krtiny, kde bydlel jeho hodný soused. Pan Krtek byl trochu morous, nebyl rád rušen, ale se zahrádkou pomáhal velmi rád. Fufíkovi všechno trpělivě vysvětlil a půjčil mu i potřebné nářadí, které potřeboval.

Fufík nadšeně utíkal k záhonkům, vytáhl si z kapsiček všechna semínka a lopatičkou začal dělat důlky, aby mohl semínka uložit do země a přikrýt půdou. Když měl hotovo, důkladně semínka zalil vodou a čekal a čekal a čekal... ale nic se nedělo.

Uběhlo pár dní, Fufík zaléval svá semínka, ale pořád se nic nedělo. Každý den kontroloval poštovní schránku, jestli náhodou čápa nepropásl a nenechal mu třeba vzkaz. Tak jak to teda je s tím čápem? Chodil po zahradě, mračil

se na záhonek, kam zasadil všechna ta semínka a ztrácel trpělivost. Po pár týdnech se objevily první lístečky rostlinek.

Fufík měl takovou radost, ale čáp pořád nikde. Už si začínal myslet, že Linda je akorát malá šedivá lhářka s ocáskem. Týdny ubíhaly a Fufík na svoje rostlinky dočista zapomněl. Raději chodil na hřiště s balónem a hrál fotbal.

Když jednoho nedělního odpoledne přišel z hřiště, doma ho čekalo velké překvapení. V postýlce leželo malé slůně. Fufík koukal s otevřenou pusou a nevěděl co se děje.

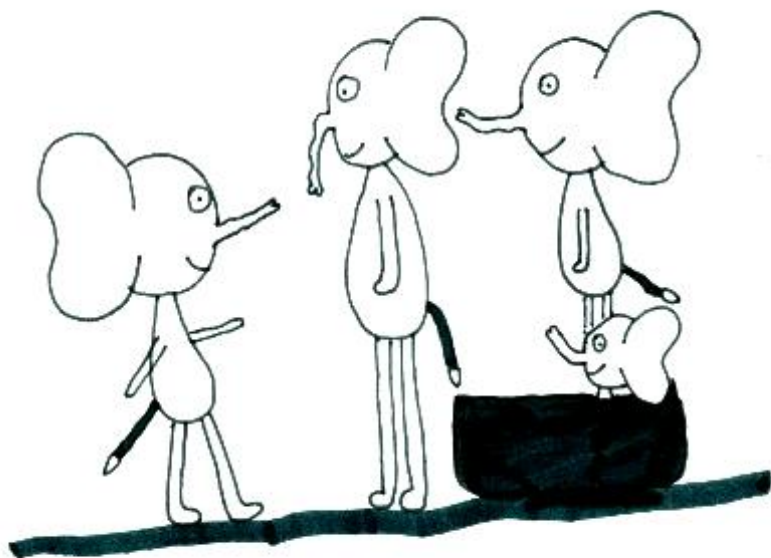
„Kdy přiletěl čáp? To proto, že jsem zasadil svoje semínka?“ ptal se Fufík maminky.

Ta se na něj jen usmívala a řekla: „To vrána přiletěla a přinesla ti sestřičku Filoménu.“

Fufík nerozuměl už ničemu, ale měl takovou radost, že odpovědi ani nehledal. Jeho trpělivost přinesla spoustu krásné zeleniny a červených jahůdek, o které se měl

konečně s kým podělit. Jediné, co mu už vrtalo hlavou bylo, jestli se holka dokáže naučit hrát fotbal.

Fufík a dobrodružství

Barbora Kloučková

Jednoho dne Fufík s kamarádkou Fufinkou jeli na hory, protože měli prázdniny. Jeli do Krkonoš. Cesta byla hodně dlouhá a Fufíka už začala nudit. Po dalších deseti minutách se najednou zastavili. Před nimi byla zácpa. Po delší době konečně vyjeli a pokračovali v cestě na hory.

„Konečně jsme tady,“ zakřičel Fufík.

Když přijeli na hory, tak si z auta vyndali zavazadla. Pomalu šli, aby se nesmekli. Až přišli na chatu, tak si dali kufry do pokojů. Ale než si vybalili kufry, tak se pořádně najedli. Po obědě se zabydleli, na nic nečekali a utíkali si koupit lístky na sjezdovku, aby si mohli pořádně užít.

Na sjezdovce se krásně jezdilo. Bylo tam však jedno zakázané místo, kam se nesmí jezdit. Na to je upozorňoval pán, co byl zodpovědný za sjezdovku. Kamarádi si užívali,

jezdili nahoru dolů. Byla to paráda! Když sjížděli naposledy, nedávali pozor na to, že se přiblížili k nebezpečnému místu. Fufík najel na kus ledu, neudržel se, spadl a klouzal do zakázaného místa, tam žuchnul do nějaké jámy. Fufinka jela hned za ním a také skončila v jámě. Jak se lekla, tak zakřičela: „Aaaauuuuvááá!“

Probrali se v temné jeskyni. Fufinka se zeptala: „Kde to jsme, Fufíku?“

„Nevím, ale mám strach,“ odpověděl Fufík.

Najednou se ozval nějaký hlas a ze tmy se vynořilo malé zvířátko.

„Ahoj, já jsem Lily, kouzelná kočička. A co jste zač? Kde jste se tu vzali? Jak se jmenujete?“

Kamarádi překvapeně koukali na Lily, po chvíli se vzpamatovali.

„My jsme kamarádi Fufík a Fufinka. Co tady děláš?“ ptali se.

„Já jsem se tady najednou ocitla a nevím, jak se dostat pryč. Myslím si, že jsme v nějaké kouzelné říši,“ říkala Lily, „vím jenom, že u mě byl jednou jeden král a ten říkal: Abys byla volná, musíš potkat takové lidi, kteří tě vysvobodí tím, že spolu vyřešíte hádanky, které vám budu po cestě zadávat, jinak tady zůstaneš na pořád, chachacha. A smál se.“

„Chudáčku!“ vykřikla Fufinka.

„Tak my ti pomůžeme, jdeme,“ řekl Fufík.

Lily s kamarády šli po vyznačené cestě. Když došli k nějakým dveřím, tak se zastavili a přečetli si ceduli, co tam byla zavěšená. Fufík četl nahlas:

„Vyřešte první hádanku: Je to pruřované, má to černou a bílou barvu, ale není to zvíře. Co je to?“

Kamarádi chvíli přemýšleli, co to může být, a najednou Fufinka vykřikla: „Já to vím, je to přechod!“

Nato se objevil král a povídal: „První úkol jste vyřešili, ale zbývají vám ještě dva. Jo, zapomněl jsem vám říct, že když odpovíte špatně, budete mít novou hádanku. A když i na ní odpovíte špatně, zůstanete tu navěky!!! Chachacha!“ zase se smál.

Kamarádi pokračovali, prošli dveřmi a šli dál. Najednou se objevily další dveře a také další hádanka, a ta zněla:

Leze, leze po železe, až doleze. Co je to?

Znovu se kamarádi zamysleli a Lily hned řekla: „Je to klíč!“

A náhle se znovu zjevil král. „Hhrrr, zbývá vám ještě jeden úkol.“

Král se naštvane otočil a odešel. Všichni byli už unavení, měli obavy, že se odtamtud nedostanou. Začínali být nervózní. Jak pokračovali dál, tak se to zhoršovalo. Zase došli k místu, kde na ně čekala další hádanka, která zněla:

Má to hlavu jako kočka, má to nohy jako kočka, má to ocas jako kočka a mňouká to jako kočka. Co je to?

Poprvé se nemohli shodnout na správné odpovědi. Když to chtěl zkusit Fufík, Fufinka se s ním začala dohadovat. Nakonec Fufík ustoupil a celý nešťastný nechal odpovědět Fufinku.

„Je to malý tygr,“ řekla Fufinka.

Nato se ozval nepříjemný škodolibý smích krále.

„Špatně, je to kocour,“ radoval se král.

Fufík se chytil za hlavu: „Já jsem to věděl!“

Ale bylo už pozdě.

Byli vyčerpaní, ale i přesto pokračovali dál. Všichni se těšili domů, a tak doufali, že se jim to povede. Konečně došli k dalšímu místu s tajenkou.

Kdo mě má v kapse, nemá v ní nic. Co je to?

Všichni začali přemýšlet. Po chvílce Fufík řekl, že má nápad a jestli ho může říct?

„Jasně,“ povídala Fufinka.

„Je to díra.“

Král se naštvál. „Jste volní!“ A ukázal jim cestu. Lily jim poděkovala za pomoc, a utíkala domů.

Když se jim podařilo dostat zpět, Fufinka se omlouvala, že příště bude naslouchat i kamarádovi Fufíkovi,

že bude respektovat jeho názory. Že i někdo jiný může mít pravdu. A oba kamarádi si slíbili, že budou dávat velký pozor na to, kde se pohybují, na zákazy a upozornění. A že si budou pomáhat navzájem. Od toho jsou přece kamarádi.

Fufík a jeho dobrodružství

Petr Voříšek

Bylo, nebylo jednoho dne šero a jeden malý sloník jménem Fufík si vyšel do světa hledat dobrodružství a kamarády.

Tak šel a šel, až narazil na ceduli:

za 2 km město Pardubice

Když dorazil do Pardubic, uviděl Kunětickou Horu, a tak se na ní vydal, aby mohl vidět Pardubice z výšky. Cestou nahoru viděl krásná zvířátka. Zvířátka si hrála, jedla, skákala a kookala. Tak si Fufík řekl, že si je zkusí pohladit. Ale pán z hospody na Fufíka zakřičel:

„Nehlad' je, nemůžou se hladit! Vidíš tu ceduli vpravo na plotě?“

„Pardón,
nevšiml jsem si,
řekl Fufík.

„Tak si
příště všimni!“

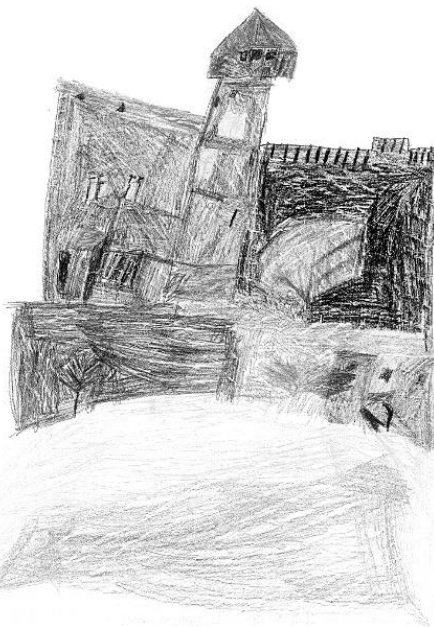
Fufík nato:
„Proč na mě
křičíte?“

Pán řekl:
„Vždyť mám právo
ječet!“

A Fufík řekl:
„A můžu je aspoň nakrmit?“

Pán řekl: „Nemůžeš!“

A tak Fufík vymyslel, že si k nim vlezl do obory, a tak Fufík pána přelstil a vyhrál. V oboře ho srnky, laně a srnci

srdečně vítali. A tak si Fufík našel kamarády a mohl je i krmit. A když byl unavený, tak si šel do seníku lehnout.

Druhý den ráno mu zvířátka vysvětlila, proč je nemůže hladit ani krmit, mohla by je totiž bolet bříška a mohla by kousnout. A když si dopovídali, tak se rozloučili a Fufík pokračoval v cestě na Kunětickou Horu. A když došel, tak obdivoval hrad a řekl si, že se podívá i do něj. Když tam vešel, tak viděl obrovského draka, mučírnu a taky sklady archivů.

Jaké z toho plyne ponaučení? Nehádat se s cizími lidmi a pozorně číst cedule.

Fufík na záchranné výpravě v Černém lese

Zuzana Halbrštátová

Ahoj, jmenuji se Fufík. Jsem kouzelníkův talisman. Ve skutečnosti jsem plyšový slon modré barvy. Můj kouzelník Felix mně vdechl život a já s ním mohu zažívat společná dobrodružství.

A protože rád vyprávím, tak Vám jeden ze svých příběhů povím...

Jednoho dne jsme se s Felixem vydali do Černého lesa, ve kterém vládly dvě víly. Byly to sestry, ale každá byla jiná. Jedna víla byla krásná a moc hodná. V její půlce lesa svítilo slunce a zvířátka, co tam žila, byla moc šťastná. Všeho bylo dostatek pro všechny. Rostly zde borůvky, maliny, lesní

jahody i houby. Žila zde zvířátka, jaká Vás jen napadnou, od včel až po medvědy.

Víla z lesa, kde svítilo slunce, se jmenovala Fialka a její sestra byla Mlženka. Možná proto, že její les byl stále obklopen mlhou. Druhá víla byla moc smutná. Příroda k ní nebyla příliš štedrá a nedala jí tolik krásy jako její sestře, a tak byla nešťastná. V druhé půlce lesa slunce nesvítilo, stromy zde byly suché a zvířátka neměla co jíst.

Když jsme se s mým kamarádem, kouzelníkem Felixem, dozvěděli z vyprávění o Černém lese, věděli jsme, že musíme něco udělat. Vydali jsme se za Fialkou, zjistit co se stalo, a proč je ta druhá půlka lesa tak temná.

Víla Fialka nám vyprávěla o své sestře, jaká byla veselá a každému pomáhala před tím, než jí zaklel zlý skřítek a udělal z ní ošklivou stařenu. Zlý skřítek Bucifal neměl nikoho rád a zlobil se na celý svět, a proto Mlženku zaklel.

Z vyprávění víly Fialky jsme byli moc smutní a rozhodli se Mlžence pomoci a osvobodit ji ze zakletí zlého

skřítka. Vydali jsme se za zlým skřítkem Bucifalem. Šli jsme cestou, necestou přes obrovské kopce, kde rostly vysoké,

husté stromy, tam, kde se schovával zlý Bucifal ve svém domku.

Felix, ale i já, Fufík, protože umíme čarovat, jsme zlého skřítky vylákali ven z domku a proměnili ho naším kouzlem ve šťastného skřítky, aby už nikomu nemohl škodit. Mlženku jsme tím osvobodili ze zakletí. Znova se stala krásnou a veselou dívkou plnou života.

Skřítek Bucifal také pochopil, že aby mohl být šťastný, musí kolem sebe rozdávat jenom radost a neublížovat ostatním.

Fufík a kouzelný medvídek

Adriana Dvořáková

Byl jednou jeden malý slon, který se jmenoval Fufík a měl moc kamarádů. Chodili spolu ven, povídali si, jezdili na výlety a prozkoumávali zajímavá místa.

Jednou šli ven prozkoumávat opuštěné místo. Jak prozkoumávali, tak si Fufík všiml takové krabičky, na které bylo napsáno:

OTEVŘI MĚ

Fufík zavolal kamarády, ať se přijdou podívat, co našel. Když všichni přišli, tak tu krabičku společně otevřeli. V té krabičce ještě byl dopis a malý plyšový medvídek. Fufík vzal dopis, na kterém stálo:

V TĚTO KRABÍČCE, VE KTERÉ JSTE NAŠLI
TENTO DOPIS, SE NACHÁZÍ I PLYŠOVÝ MEDVÍDEK.

ALE NEMÍ

TO

OBYČEJNÝ

MEDVÍDEK.

JE

KOUZELNÝ!

TEN

MEDVÍDEK

DOKÁŽE S

VÁMI

PUTOVAT DO

MINULOSTI. ALE ABY SE S VÁMI VRÁTIL V ČASE,
MUSÍTE MU ŘÍCT: „MEDVÍDKU, DO MINULOSTI.“

A KDYŽ SE BUDETE CHTÍT VRÁTIT ZPĚT, TAK
MU ŘEKŇĚTE: „MEDVÍDKU, ZPÁTKY.“

A TO JE VŠE.

Tak Fufík s kamarády hned domluvil, kam by se mohli vrátit. A Fufíka napadlo, že by se mohli podívat do doby, kdy žili mamuti. Všichni se na tom shodli a nemohli se už dočkat samou radostí.

Když byli všichni připraveni, tak Fufík řekl: „Medvídku, do minulosti.“

A během chvilky se ocitli na místě. Spočítali se a zjistili že jsou čtyři: Fufík, Cecilka, Lucinka a Filípek. Tak se rozhodli, že si zahrají na schovávanou. Když začali hrát,

Cecilka musela jít počítat do třiceti. Když dopočítala, šla hledat.

Cecilka hledala a hledala, ale našla jen dva kamarády, Lucinku a Filípka, ale nemohla najít Fufíka. Tak se přidali k hledání i nalezení Lucinka a Filípek. Hledali všichni a v tu chvíli slyšeli nějaké zakřičení, které znělo jako Fufíkův hlas. Tak tam běželi, ale nemohli najít to místo, odkud zněl Fufíkův hlas.

Tak hledali, a i když uplynula hodina, tak se nevzdali. Šli a šli a najednou narazili na velikánskou jámu, ve které Fufík křičel: „Pomoc, pomoc!“

Cecilka s kamarády mu chtěli pomoci, ale nevěděli jak. Přemýšleli a přemýšleli a pořád nevěděli. Jak přemýšleli, tak kolem nich šel mamut, tak se mu snažili naznačit, ať jde za nimi a on opravdu šel. Když došli k jámě, tak ho prosili, ať jim zkusí pomoci. Jak byl veliký a silný, tak vzal dlouhou a silnou kládu, kterou držel chobotem a spouštěl ji pomalu do

jámy, aby se Fufík mohl chytit. Když se Fufík držel, tak ho mamut vytáhl nahoru a byli zase všichni.

Fufík mamutovi i kamarádům moc poděkoval. Rozloučil se s mamutem, vytáhl z kapsy kouzelného medvídka a řekl mu: „Medvídku, zpátky.“

Během chvilky už byli doma, rozloučili se a šli domů spinkat. A tím skončil Fufíkův den...

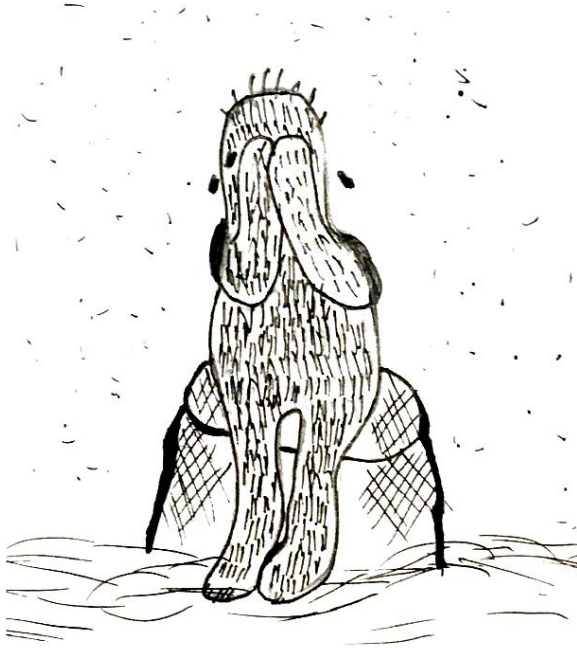
A z této pohádky plyne ponaučení – být na okolí hodný a pomáhat kamarádům, když to potřebují.

Fufík and Yetti

Zuzana Hájková

Once upon a time, there was one elephant Fufík. He was blue and friendly. He lived in the Land of Dreams. He had a lot of dreams. He wanted to travel everywhere. However, he couldn't go because of family.

One day, he had holiday, he took money and bought one air ticket to the Alps in Switzerland. He travelled two or three hours. He was climbing with a guide in the

mountains. It was super. It was sunny and there were two meters of snow.

At the top of the mountain they heard a terrible scream. They were scared and ran away to hide, but Fufik stayed there. Suddenly, a big white hairy man appeared behind the rocks. Fufik started to be scared, too.

Yeti sat down and was sad because of no friends. Fufik was sorry for Yeti. Fufik and Yeti became friends. Yeti was very very happy. Yeti was enchanted. Fufik helped him, he climbed seven mountains and took three snow mobiles and gave them to mountain rescue service.

The spell was broken. Yeti was free and he started as a rescuer in the mountains. Fufik and Yeti visited each other.

And moral? Beauty is only skin deep.

Fufík v Krkonoších

Adéla Holubová

Bylo, nebylo, jednoho krásného dne se Fufík rozhodl, že půjde objevovat krásy Krkonoš. Sbalil si batůžek, oblékl se a vyrazil. Nejprve se rozhodl jít do Obřího dolu, takže si vytáhl mapu, a šel. V půlce cesty potkal svou kamarádku, slonici Emu. Pozdravil ji a řekl: „Kam jdeš, Emo?“

Emu odpověděla: „Chtěla jsem se jít projít, dnes je na to skvělé počasí.“

Fufík jí řekl, aby šla s ním, že to bude větší legrace. Zbytek cesty si Fufík s Emou povídali, zpívali a radovali se z toho, že se po tak dlouhé době vidí.

A najednou se zastavili a zjistili, že se nachází uprostřed lesa. Oba se na sebe navzájem podívali a uvědomili si, že se ztratili. Emu se začala potichu smát a Fufík se na ni podíval ještě jednou a řekl:

„Proč se směješ, když jsme se ztratili?“

Emu mu řekla, že se nemusí bát, že ten les zná a v pořádku se dostanou do cílové destinace. Fufík si oddechl a řekl, že když už se dostali do lesa, že si můžou udělat přestávku a dát si svačinu ve formě borůvek. Ema přikývla a vyndala si z batohu krabičku a oba začali sbírat.

„Myslím, že už jsme se najedli a nasbírali dost borůvek, co myslíš, Emo?“ řekl Fufík.

Emu přikývla a řekla: „Tak tedy půjdeme, ať jsme tam ještě dnes.“

Při tom, co se vymotávali z lesa, si všimli, že je tam hodně vykácených stromů, a to Fufíka i Emu dost naštválo. Začali si povídat o tom, proč se musí tolik stromů kácet. A najednou se Ema zastavila a Fufík se jí zeptal: „Co se stalo, Emo?“

Emu řekla: „Fufíku, tady se stromy kácet nesmí, tento les patří do Krkonošského národního parku!“

Fufík na ni koukal s otevřenou pusou a řekl jí, co s tím budou dělat. Ema mu řekla, že oni nic moc udělat nemohou, ale něco ano. Vše mu vysvětlila, ale Fufík toho moc nepochopil, ale to nejdůležitější, dá se říct, pochopil. Ovšem první, co udělali, bylo to, že se dostali z lesa a podle mapy se konečně dostali do cíle celé dnešní procházky čili došli do Obřího dolu. Šli dovnitř budovy, ve které si popovídali s jedním pánem, který se stará o Krkonošský národní park a vše mu řekli. On jim poděkoval za zprávu a ujistil je, že se nemusí obávat, že to vše vyřeší. Fufík i Ema se tedy s tím milým pánem rozloučili a šli si Obří důl prohlédnout ještě více z venku.

Najednou Ema protrhla ticho a řekla: „Fufíku, támhle je krásné místo ve stínu, nepůjdeme si tam na chvíli odpočinout?“

Fufík přikývl a z batůžku vyndal deku a rozložil ji pod stromem, který dělal krásný stín. Oba si lehli na deku a za malou chvíli usnuli. A Fufík se ponořil do světa snů.

Zdalo se mu, že od příchodové cesty šla nějaká osoba ve zvláštním oblečení a kolem ní byla krásná bílá záře. Ta osoba se pomalu přibližovala k Fufíkovi a ve chvíli, kdy byla zhruba dvacet metrů od Fufíka, zjistil, že je to nějaký princ nebo král.

Fufík se rozhodl jít za ním. Když za ním došel, tak řekl: „Dobrý den, já jsem Fufík, a kdo jsi ty?“

„Ahoj Fufíku, už dlouho jsem tě hledal, protože na tebe mám prosbu. Jsem král Tomáš I. Slonovitý.“

„A jakou prosbu, pane králi?“ zeptal se Fufík.

„Zjistil jsem, že jsi hodně odvážný a byl bych rád, kdyby ses stal mým strážným.“

Fufík nestačil odpovědět, protože ho Ema vzbudila a řekla mu, že mluvil ze spaní. A tak jí Fufík vše řekl a vydali se zpět domů. A jaké ponaučení plyne z Fufíkova řešení problému s kácením stromů? Vždy vše nejprve proberte s někým dospělým.

Fufík a kempování

Michaela Slabá

Byl jednou jeden slon, který se jmenoval Fufík. Jednou se Fufíkovi zdálo, že jel s kamarády kempovat. Fufíkova maminka Šarlota vzbudila Fufíka a říkala Fufíkovi: „Fufíku, vstávej, máš před sebou hodně práce.“

Ale Fufík odmouval, tak mu to maminka řekla naposledy: „Fufíku, jestli nevstaneš a neuděláš to, co máš, nepůjdeš celý den ven!“

Tak Fufík vstal a zeptal se maminky: „Mami, mohl bych jet s kamarády kempovat?“

Maminka odpověděla: „Ano, Fufíku, mohl bys jet s kamarády kempovat, ale jenom, když uděláš svoji práci!“

Tak se Fufík naštvál a řekl mamince: „Ale mami, to všechno nestihnu, máme tam být ve 13:00 hodin.“

Maminka mu na to odpověděla: „Když to všechno stihneš udělat teď, tak ti to dovolím, ale musíš teď hned vstávat.“

Tak se Fufík naštvál a šel si vyčistit zuby a řekl si: „Tak když mě tam nemůže hodit mamka, tak se tam dostanu sám!“

Na to šel Fufík zavolat kamarádovi Františkovi a zeptal se: „Ahoj Františku, nemohl bych jet s vámi kempovat?“

František odpověděl: „Ahoj Fufíku, určitě bychom tě mohli vzít s sebou.“

Tak se domluvili a zanedlouho František napsal Fufíkovi: „Fufíku, pojd' ven, už na tebe čekáme.“

Fufík odepsal: „Tak já jdu.“

Fufík si rychle sbalil věci a oblékl si bundu a potichu šel ven, aby o tom nevěděla maminka. Nastoupil do auta a pozdravil Františkovu maminku Evu: „Dobrý den.“

Františkova maminka Eva mu odpověděla: „Ahoj, Fufíku,“ a zeptala se: „Co budete dělat na kempování?“

František odpověděl mamince: „Ale mami, to je tajné, to ti nemůžeme říct.“

Maminka se zeptala: „Je to něco tajného?“

František odpověděl: „Ano, je to moc tajné.“

Když dorazili do kempu, tak tam ještě nikdo nebyl, proto si řekli, že si zatím postaví stan a připraví spacáky. Zanedlouho přijely i ostatní děti. František s Fufíkem řekli ostatním: „My se jdeme porozhlédnout po okolí.“

Tak se František s Fufíkem vydali probádat blízké okolí, kdy nedaleko místa, kde kempovali, našli krásné vodopády. Ale raději se nezdržovali příliš dlouho, protože bylo už hodně hodin a než by došli ke stanu, byla by už tma. Fufík řekl: „To ten den rychle uběhl, nezdá se ti to taky?“

A František odpověděl: „To máš pravdu, Fufíku.“

Venku už nikdo nebyl, tak se šli do stanu vyspinkat.

Mezitím se doma vzbudila Fufíkova mamka, která nevěděla, že Fufík odjel na kempování bez jejího souhlasu a volala na Fufíka z vedlejší místnosti: „Fufíku, vstávej!“

Ale Fufík neodpovídal, tak se mamka šla podívat do jeho pokojíčku a Fufík nikde! Šla mu zavolat na telefon, ale Fufík jí ho nebral, tak se maminka lekla a zavolala mamince Františka, jestli není Fufík u nich.

Františkova maminka Eva jí pověděla, jak Fufík včera volal Františkovi, jestli by nemohl jet s nimi na kempování. Poté se maminka od Fufíka zeptala Evy, na jakém místě přesně jsou. Eva jí nabídla, že místo zdlouhavého popisování cesty ji tam odveze.

Tak obě nastoupily do auta a jely za Fufíkem. Po dlouhé době jízdy dorazily do kempu, maminka Šarlota vystoupila z auta a šla za Fufíkem. Fufík se mamky zeptal: „Ahoj mami, co tady děláš?“

A maminka odpověděla: „To bych se měla ptát já tebe, ne? Běž si okamžitě sbalit věci a pojedeme domů!“

Když byli zpět doma, maminka řekla Fufíkovi, že si spolu musí promluvit. Fufík byl naštvaný na maminku, že ho odvezla z kempování a moc se mu nechtělo maminku poslouchat.

Maminka začala Fufíkovi vyprávět klidným hlasem, že když byla malá, že také utekla z domu, aniž by to někomu sdělila. Šla do nedalekého lesa, kde se ztratila a kvůli tomu, že nikomu nic neřekla, ji rodiče začali hledat až když byla tma a ona se sama v lese moc bála. Naštěstí to dobře dopadlo a rodiče ji našli. Tehdy se moc bála a její rodiče se báli ještě víc. Nakonec toho moc litovala a rodičům se omluvila a slíbila, že už to nikdy neudělá.

Když tohle všechno pověděla Fufíkovi, tak si Fufík najednou uvědomil, že i on se mohl ztratit nebo když byli s Františkem u těch vodopádů, že mohl spadnout do vody a neměl by ho kdo vylovit, protože František neumí plavat. Najednou mu to vše bylo strašně líto. Mamince slíbil, že už to nikdy neudělá.

Proto, děti, poslouchejte své rodiče a říkejte jim, kam jdete nebo kde se budete zdržovat, protože nikdy nevíte, co se vám může stát.

Fufík a auto

David Komers

Fufík si přál auto už od malička. Proto si na něj celý život kupoval a sbíral součástky. Fufík se jednoho dne šel podívat do garáže a zjistit, kolik dílů ještě chybí. Zjistil, že už mu chybí jen řadicí páka. Podíval se proto na internet, kolik stojí použitá páka a spočítal své úspory v kasičce. Zjistil, že řadicí páka je ten nejdražší díl celého auta. Fufík si řekl: „Kde vezmu ty peníze?“

Fufík se rozhodl získat peníze na brigádě u známého truhláře. Tam brousil různé věci: stoly, lavičky a plot. Po týdnu si vydělal peníze na scházející díl. Když ho koupil a donesl do garáže, začal auto hned sestavovat. Protože pracoval s chutí a bez odpočinku, auto už druhý den dodělal. Nakonec ho nastříkal na modro a přidal bílé, závodnické pruhy. Jako první se šel pochlubit svým

kamarádům. Řekl jim, že to je Mustang, opravdický Mustang!

Při jízdě domů viděl ceduli, na které bylo napsáno:

Závody na 20 kol

Tak si Fufík řekl, proč rovnou auto nevyzkoušet? Závody jsou zítra, takže je čas se na ně připravit. Cestou domů myslel na to, jak se svým Mustangem vyhraje první místo na závodech. Přijel domů, a protože nechtěl závodit v obyčejném tričku, ušil si stříbrnou kombinézu s velkými kapsami. Pak se umyl, ale tak se těšil, že dlouho nemohl usnout. Celou noc se mu zdálo o tom, jak jede ve svém novém autě.

...

Fufík brzy vstal, vyčistil si zuby a šel se nasnídat. Poté si oblékl závodnickou kombinézu. Kouknul na hodiny a zjistil, že závody začínají už za hodinu. Fufík věděl, že to je

tak akorát, aby nasednul do auta a jel tam. Na startu Fufík zjistil, že skoro všechna čísla jsou rozdána a na něj zbývá poslední číslo 20. Z toho byl šťastný, protože dvacítko byla jeho nejoblíbenější číslice.

V tu chvíli vyhlásili, že závod začíná za půl hodiny. Fufík si šel ještě prohlédnout všechna auta soupeřů, ale hezčí auto, než si postavil on, tam nenašel. Pochopitelně se mu nejvíce líbilo to jeho. Pak už se začala auta řadit na závodní čáru. Fufík byl nervózní. Po pěti minutách se už startovalo: „3, 2, 1, ... TEĎ!“

Fufík byl ze začátku na konci a pak se začalo pořádně závodit! Najednou se ozvalo hlasité BUM! Fufík se lekl! Zjistil, že jednomu autu upadlo kolo, další do něj nabouralo, ale Fufík to naštěstí objel. Zbývalo už jen 18 závodníků. Fufíkův Mustang jel rychleji než ostatní závodníci a brzy se dostal na 5. místo. Kousek před ním další auto nevytočilo zatáčku. Fufík ho zase šikovně objel. U cesty stál pořadatel a ukazoval ceduli s nápisem: *10. kolo z 20*

Fufík si řekl: „Polovina závodu, to ještě dám!!!“

Na dlouhé rovince se dostal na 3. místo a začal se držet žlutého auta před ním. Za ním jel pět kol a s ním objeli i naštvaného řidiče vedoucího auta, který bezmocně mával utrženým volantem. Fufík byl tedy na druhém místě a zbývalo už jen pět kol.

Se žlutým autem pak závodili o vedoucí místo. Několikrát se předjeli a bylo to napínavé! Zbývala poslední rovinka - řidič se žlutým autem byl první, ale Fufík ho na poslední chvíli předjel a vyhrál o necelý jeden metr.

Když v cíli zastavili, Fufík si s řidičem žlutého auta kamarádsky potřásl rukou a všichni jim gratulovali a tleskali. Na vyhlášení Fufíka postavili na nejvyšší schod na stupních vítězů. Byl opravdu první! Pak od ředitele závodu dostal velký zlatý pohár a věnec. Unavený a šťastný jel domů.

Jakmile Fufík dorazil domů, objednal si pizzu a colu, protože měl veliký hlad a pak postavil pohár na policičku. Byl

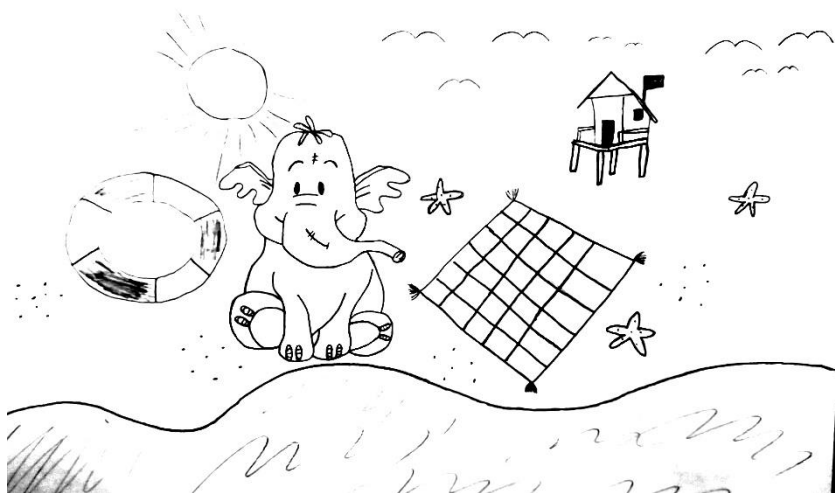
to úžasný zážitek! A když v noci Fufík spal, tak se mu zdál sen. Plynulo z něj, že když máš nějaké přání, jsi šikovný a pracovitý, pak se Ti podaří si ho splnit!

Fufík u moře

Markéta Longová

Jednoho dne se Fufík rozhodl, že pojedete na dovolenou do Barcelony ve Španělsku.

Dalšího dne jel do města, aby si mohl zařídit dovolenou. Když si dovolenou zařídil, šel si zabalit kufr, protože druhý den odlétal. Poté, co si zabalil kufr, šel se navečeřet a pak spát.

Ráno se probudil a podíval se, kolik je hodin, zjistil, že za hodinu má být na letišti. Fufík zakřičel: „ÁÁÁ!“

Za půl hodiny dorazil na letiště a rovnou běžel na letadlo. Když byl v letadle, sedl si na své místo a hned usnul.

Poté, co se probudil, podíval se z okna a zjistil, že je v Barceloně. Po chvíli přistáli a Fufík byl rád, že dobře doletěl. Pak ho vyzvedl taxi a jel na hotel. Když dojel na hotel, tak si vybalil kufr, oblékl si plavky a šel k moři.

U plavčíka visela vlajka „zákaz plavání“, protože byly velké vlny. Jenže Fufík se tak těšil, že nerespektoval vlajku a šel plavat. Plaval do hloubky, kde se začal topit. Mával rukama a křičel o pomoc.

Naštěstí si ho hned všiml plavčík a plaval mu na pomoc. Když doplávali na břeh, byl Fufík rád, že si ho plavčík brzo všiml. Za pár dní letěl Fufík domů a vyprávěl své rodině, co se mu přihodilo.

A proto, děti, nikdy nechoďte do moře, když vlaje na pláži u plavčíka červená vlajka. Ohrožujete tím svůj život!

Fufík and flight to Australia

Nicol Víghová

It was Wednesday and Fufík said he could buy a lottery ticket. If he won the lottery, he would buy a ticket to Australia. It was his dream.

Finally, it was Friday and Fufík waited impatiently. He couldn't wait to start drawing lots on television. Well it was almost nine o'clock and he started watching the television. He wrote his favourite numbers on his ticket. Which are:

2 1 6 7 0 8

The draw has already started. Fufík almost missed it, because he wasn't looking at the right channel, but he missed nothing.

He prayed that his numbers would be drawn. As soon as he switched to the right channel, the draw started.

The first number was drawn 2, the second number was 1, the third was 9 and Fufík was really upset, but so far, he was calm.

The next was number 7, the fifth was zero and the last was 8.

So, after that, Fufík was really upset so he was hitting everything, and then he noticed that the number 9 were upside down.

Suddenly he began to rejoice. He looked around and saw how much damage he had done.

Two days later he received a check for 43,000 dollars. He sat down at his computer and ordered an airline ticket to Australia.

He was grateful when air tickets arrived. He was excited to fly for the first time. He had never been so far from home.

Here it comes! They will finally fly. Tonight.

Before he got on the plane, he had to undergo the airport controls.

When they were flying, Fufik had such a strange feeling as if he was getting sick and his ears were clogged.

Suddenly he fell asleep on the plane and when he woke up, he lays in his crib.

„It was a dream!“

He was sad, but he knew he would go to Australia someday.

And what does that mean? Follow your dreams!

Fufík a jeho nová kamarádka

Pavλίna Kulhavá

Byl jednou jeden Fufík. Měl malý domeček se zahrádkou, žil sám. Žil v malinkaté vesničce Moka. Moc lidí tam nebylo, takže si neměl s kým povídat, chodit ven a cestovat. A protože ho nebavilo být pořád doma a nudit se, tak si řekl, že podnikne nějaký zážitek a najde si kamarády. Protože se nechtěl pořád nudit, tak ho napadlo, že si vyjede na dovolenou do hor. Tak to začal zařizovat, a než si koupil lyže, oblečení a zařídil hotel, ubyly čtyři dny.

Fufík si sbalil kufry a po čtyřech dnech shánění a zařizování věcí přišel den k odjezdu. Fufík neměl auto, tak se rozhodl, že pojedete autobusem, ale jet autobusem neznamenalalo jet jedním autobusem. Znamenalo to jet více

autobusy. Celkem musel jet pěti autobusy, A jet pěti autobusy, s dvěma kufry je docela náročné.

Fufíkovi jel autobus o půl šesté. Autobusová zastávka byla za jeho vesničkou a tím, že jeho vesnička je malinká, tak to neměl daleko. Fufík vyšel ve čtvrt na šest, takže to v pořádku stíhal. Když přišel na zastávku, autobus tam byl přesně na minutu. Fufík v pořádku dojel na další zastávku. Když ho autobus dovezl na zastávku, Fufík spokojeně vystoupil a sednul si do zastávky na lavičku. Spokojeně čekal na příjezd dalšího autobusu. Fufík čekal a čekal a v tom najednou viděl pospíchat dívku.

Dívka měla tři kufry a tím, jak pospíchala s třemi kufry, tak zakopla a upadla. Fufík ji uviděl, tak se za ní rozběhl, aby jí pomohl vstát. Když přiběhl k dívce, chytil jí za ruku, postavil ji na nohy a poté jí zvedl kufry. Dívka mu poděkovala a pospíchala dál. Z kufru jí vypadl lístek, kde bylo psáno, že jede na stejné hory, jako on.

Fufík se podivně zamračil, ale proč tedy dívka pospíchá na jinou zastávku, když autobus jede odtud z této zastávky? Fufík se poté ohlédl na dívku, nejdříve se rozmýšlel, jestli se má dívky zeptat, zda jde na správnou zastávku, anebo tu má čekat na autobus a myslet si, že dívka má jen špatně napsaný papírek.

Fufíkovi to nedalo a na konec doběhl za dívkou a zeptal se ji, zda jde na správnou zastávku. Dívka se otočila a podívala se na Fufíka a odpověděla: „Ano, jdu.“

A Fufík na to zodpověděl: „Aha, mě jen přišlo divné, že jedete na stejné hory jako já, ale přitom jdete na jinou zastávku.“ Fufík s dívkou nad tím chvíli koukali, a nakonec se oba vydali na svou zastávku. Fufík došel na zastávku, ale stejně mu to nedalo, tak se pro jistotu zeptal pána, zda autobus, co odtud pojede, jede do hor.

Pán odpověděl: „Ano.“

Fufík poděkoval, sednul si do zastávky a pak najednou mu to všechno došlo, že vlastně celou dobu toho

čekání stál na špatné zastávce. Fufík zpanikařil a začal si povídat, že je to všechno v háji a že to nemá cenu jít na další autobus, že ten už stejně odjel. Ale v tom uviděl ještě dívku, tak si řekl, že ta dívka je ještě támhle, takže to znamená, že ten autobus ještě neodjel.

Rychle si vzal své kufry a běžel za dívkou, protože ta jede na ty samé hory, co on. Takže to znamená, že musí přece běžet stejným směrem. Oba běželi a běželi, až na konec doběhli na správnou zastávku, ale tím vším zdržováním jim autobus ujel. Fufík s dívkou si sedli do zastávky a chvíli čekali.

Tak si povídali, seznámili se, nejdříve se představil Fufík a pak se představila dívka. Dívka se jmenovala Julli. Na konec se dohodli, že se vydají na cestu k další zastávce. Oba si vzali kufry a vydali se na cestu. Šli a šli, propovídali celou cestu, až na konec došli na další zastávku, ale tím, že šli pěšky, tak jim to trvalo déle, takže museli čekat na další autobus mnohem déle, než kdyby jeli autobusem. A navíc

nevěděli, kolik je hodin, takže nevěděli, za jak dlouho přijede autobus. Fufík s Julli čekali, ptali se každého autobusu, co jel kolem, ale pořád nejel ten jejich a po hodině nakonec jel ten správný.

Oba nastoupili a spokojeně jeli na další zastávku. Jeli a jeli, až dojeli na třetí zastávku, vystoupili, sedli si oba na lavičku v zastávce a čekali na příjezd autobusu. Autobus přijel za sedm minut. Nastoupili a jeli na další zastávku a zároveň čtvrtou. Čas této cesty byl nejdelší, až nakonec dojeli na poslední zastávku, kde vystoupili. Vzali si kufry a šli směrem k ceduli, kde bylo napsáno, jakým směrem mají jít, aby se dostali k hotelu u hor. Cedule jim ukázala cestu, tak šli. Cesta byla dlouhá 150 metrů, což byl kousek. Když došli k hotelu, uviděli velký nápis:

Vítáme vás

A pod tím malým písmem:

Hotel u Velké hory

Protože hory se jmenovaly Malé hory.

Fufík s Julli se ubytovali na hotelu. Vyrožili si všechny věci, ubytovali se na stejném pokoji, protože nechtěli být na pokoji každý sám a zašli na recepci, kvůli obědům, snídaním a večeřím, aby také mohli jako všichni ubytovaní jíst na hotelu.

Tím, že přijeli večer, tak si na uvítanou chtěli vyzkoušet noční lyžování. Vzali si lyže a šli směrem k té ceduli, co tam stála, když přijeli, aby viděli, jakým směrem mají jít k lanovce, která je doveze nahoru.

Lanovka se nacházela 48 metrů od hotelu. Došli k lanovce, nasedli a jeli do kopce hory. Když dojeli nahoru, vystoupili. Nazuli si boty do lyží, lyže zacvakli. Nejdříve se odrazil Fufík a potom se odrazila Julli. Jeli a jeli úplně

naplno. Až nakonec dojeli úplně dolů do cíle. Potom se nechali ještě jednou vyvést nahoru, aby si to mohli ještě jednou sjet. Když znova dojeli do cíle, tak už potom šli na hotel.

Když přišli na hotel, tak dostali dopis. V dopise bylo psáno:

*Dobrý den, zítra se oba dostavte
k příjezdové ceduli.*

Žádný podpis tam nebyl, ani odkud je ten dopis, prostě nic víc. Fufík s Julli pak šli spát, protože chtěli být vyspalí na druhý den, a hlavně aby byli připraveni na zkoumání toho dopisu, co jim přišel.

Přišel druhý den, Fufíkovi zazvonil budík. Fufík se probudil, tak probudil i Julli. Pak se šli ustrojit a vyčistit si

zuby, umýt si obličej. Když už byli hotovi, tak si šli ještě před snídaní zalyžovat. Když přišel čas na snídani, tak Fufík s Julli byli hrozně zvědaví, protože to byla jejich první snídaně na horách. Fufík s Julli se nasnídali, snídani si velmi vychvalovali.

Po snídani si Fufík s Julli šli odpočinout na další lyžování. Ubyla půlhodinka odpočinku a přišel čas na dopolední lyžování. Fufík s Julli si opět vzali lyže a šli si znova zalyžovat, lyžovali necelou hodinu. Po lyžování se vrátili zpátky na hotel. Tím, že je lyžování namohlo, tak si šli na chvilku odpočinout, po chvílce se rozhodli, že si půjdou prohlédnout pořádně hotel, protože za tu dobu, co tu jsou, si ho ještě pořádně nestihli prohlédnout.

Po prohlédnutí hotelu šli zpět na pokoj. Chvíli si povídali, až přišel čas na oběd. Fufík s Julli se naobědvali. Šli opět na pokoj a čekali do půl druhé, protože do půl druhé byl odpolední klid. Po odpoledním klidu šli oba zase lyžovat,

dlouho lyžovali. Potom šli na procházku a pak šli zase lyžovat. Ubylo pár hodin a už se stmívalo.

Po dvou hodinách už byl večer, což znamenalo, že bude další večerní lyžování. Ubyly dvě hodiny lyžování a byl konec večerního lyžování. Fufík s Julli si potom dali lyže k ostatním lyžím, které také skončili s večerním lyžováním. No a takhle ubýval den za dnem.

Fufík s Julli pořád zkoušeli nové věci, například nějaké nové sjezdovky, různé skokánky, chodili na procházky a poznávali ty hory víc a víc a čím dál, tím víc, je to bavilo. Je pravda, že třetí den v týdnu, co tam byli, zrovna přšelo, ale to si zase vynahradili čtvrtým dnem, protože jeli sjet tu nejvyšší sjezdovku, co tam byla a ta sjezdovka byla plná skokánků a různých překážek, což pro ně byl hrozně dobrý zážitek.

Přišel pátý den, což byl den k odjezdu. Fufík a Julli si vysledovali autobusy, které jedou do vesničky Moka. No a tím, že Fufík jel třemi stejnými autobusy, jako Julli, tak jeli

teď spolu. Fufík pak nakonec zjistil, že Julli bydlí hned o vesničku vedle, vesnička se jmenovala Aka.

Fufík s Julli čekali na příjezd autobusu. Autobus přijel kolem třetí hodiny odpoledne. Fufík a Julli nastoupili do autobusu a jeli směrem k další zastávce. Když dojeli k druhé zastávce, tak vystoupili a pro jistotu šli k ceduli, která stála vedle zastávky. Na ceduli byly napsané všechny trasy. Fufík s Julli si vysledovali další autobus.

Čekali asi zhruba tak 10 minut, než přijel další autobus, když autobus dojel na místo. oba zase nastoupili. Autobus zase dojel na další zastávku. Fufík a Julli si sedli na lavičku do zastávky, protože tady u té zastávky nebyla žádná cedule, takže jim nezbývalo, než čekat na další autobus a zeptat se, kam jede. Autobus přijel za nemalou chvíli. Fufík se zeptal na trasu a když zjistil, že autobus jede tam, kam oni potřebují, tak oba nastoupili, a tím, že tohle byla poslední jízda s Julli, tak Fufík s Julli prokecali celou jízdu, že málem zapomněli vystoupit.

Fufík se domluvil s Julli, že by mohli jít někdy ven, potom, co vystoupili, se rozloučili. Julli se vydala směrem od zastávky k jiné zastávce a Fufík zůstal na té samé zastávce, kam je autobus přivezl. Fufík čekal na další autobus. Na tenhle autobus čekal velmi dlouho, když autobus nakonec přijel, Fufík nastoupil a vezl se k další zastávce. Autobus dojel s Fufíkem k další zastávce a čekal na další příjezd autobusu.

Potom co autobus přijel, Fufík nastoupil. Tahle jízda byla zároveň jeho poslední, autobus dojel k poslední zastávce, která se nacházela za jeho vesničkou. Když dojel na zastávku, Fufík se pak vydal domů. Když přišel domů, tak si vybalil věci, a protože byl úplně vyřízený, tak hned potom lehnul do postele a najednou mu cinknul mobil.

Fufík si přečetl zprávu, ale co ho zarazilo, bylo to, že to bylo cizí číslo. A pak mu došlo, že to je asi Julli. Tak odpověděl na zprávu: Ahoj Julli, pokud jsi to ty, tak se tě chci zeptat, jestli bychom nešli někdy ven. Julli odpověděla:

ahoj, ano jsem to já a myslím že bychom mohli samozřejmě jít někdy ven.

Tak se Fufík domluvil s Julli a druhý den šli hnedka ven. Den, co byli venku, tak začali řešit ten dopis, co jim přišel, když byli na horách. Dopis řešili zhruba tak dva dny, a pak na konec zjistili, že o byl dopis na přivítanou a to místo, kam se měli dostavit, bylo setkání lidí z hotelu. Nakonec to bylo Fufíkovi líto a Julli také, ale pak na to nějak zapomněli, takže už to neřešili. No a od toho dne se z Julli a Fufíka stali nejlepší kamarádi.

A co z toho plyne za ponaučení? Važte si toho, co máte, ať už to jsou lidi nebo věci.

Fufík na horách

Kristýna Chvojková

Byl zimní den. Za okny chumelilo, všude bylo bílo a mně se vůbec nechtělo vstávat.

„A proč taky? Dneska nemusím, máme sloní prázdniny, a tak se můžu povalovat tak dlouho, jak jen budu chtít,“ pomyslel jsem si.

„Fufíku, vstávej ty lenochu, venku je hezky, pojedeme na hory,“ přišla mě do pokoje vzbudit maminka.

Lyžoval jsem moc rád a najednou jsem byl z postele natotata. Sbalil jsem si batůžek, tatínek naložil do auta lyže a po snídani jsme vyrazili.

V autě jsme si vyprávěli různé historky, a tak cesta rychle utekla. Za chvíli jsme byli v Krkonoších, před chatou, kde rodiče zaplatili ubytování.

„Tady je to krásné,“ řekl jsem.

Vyndali jsme kufry a usměvavá paní recepční nás odvedla na náš pokoj. Byl krásný, velký s krásným nábytkem a velkou postelí.

„Fufíku, nestůj tu tak, převlékni se a jdeme lyžovat - venku je tak hezky,“ řekla maminka.

Oblékl jsem si tedy čepici, rukavice a kombinézu a vyrazili jsme na svah.

Sjezdovka byla hned u chaty. Lyžovali jsme celé odpoledne. Když se začalo stmívat, vrátili jsme se do chaty. Venku mi vyhládlo a už jsem se těšil na večeři. V jídelně jsme měli připravený stůl. Vše tu bylo tak krásné a jídlo moc dobré. Unavený a s plným bříškem jsem brzy usnul.

Ráno jsem ani nemohl dospat, jak jsem se těšil na další lyžovačku. Vůbec jsem dlouho nelenošil jako doma, vyskočil jsem z postýlky, vyčistil zuby, oblékl a utíkal na svah. Maminka s tatínkem ještě spali, nechtěl jsem je budit, však za mnou, až se vzbudí, přijdou, pomyslel jsem si. Vůbec mě nenapadlo, že budou mít strach, kde jsem.

Lanovka už byla puštěná. Pan vlekař se trochu podívoval, že jsem tu sám, ale nahoru mě pustil. Vyjel jsem na kopec a teď hurá dolů. Nedojel jsem ale daleko. Zkřížila se mi lyže a já jsem upadl. Bohužel tak nešťastně, že jsem si něco udělal s nohou a nemohl vstát. Co teď budu dělat? Naštěstí jel kolem záchranář horské služby. Zastavil u mě a

já mu vše pověděl, i to, že jsem se vypravil lyžovat sám a že mě hrozně bolí noha. Záchranář se zamračil a zeptal:

„Kde bydlíte?“

„U Sněhurky,“ odpověděl jsem.

„To je naštěstí kousek,“ řekl a odvezl mě před chatu, kde už na mě čekali ustrašení rodiče.

„Ta noha bude asi zlomená,“ řekl rodičům.

Rodiče záchranáři poděkovali. Tatínek s maminkou se zlobili, že jsem šel lyžovat sám, ale zároveň byli rádi, že jsem se našel. Odjeli jsme k lékaři a opravdu. Noha byla zlomená.

„Tak, Fufíku, nějaký čas si bohužel nezalyžuješ,“ řekl mi pan doktor.

Zbytek pobytu jsem tak strávil bohužel na pokoji a teď už vím, že bez rodičů a jejich dovolení jsem neměl nikam sám chodit. Naštěstí to byla jen zlomená noha, ale mohlo se mi stát i něco horšího, jak říkala maminka s tatínkem.

Fufík na dovolené

Adéla Kateřina Antolová

Jednoho krásného letního dne se Fufík probudil a šel se nasnídat. Dal si chlebík s nutellou a mlékem. Šel se podívat na hodiny a bylo 10 hodin, tak se šel ustrojít. Vzal si zelenobílý šáteček a zelený svetýrek. Hned se šel podívat, jestli něco nemá v plánu, ale potom si všiml, že v kalendáři je napsáno:

odjezd na letiště!

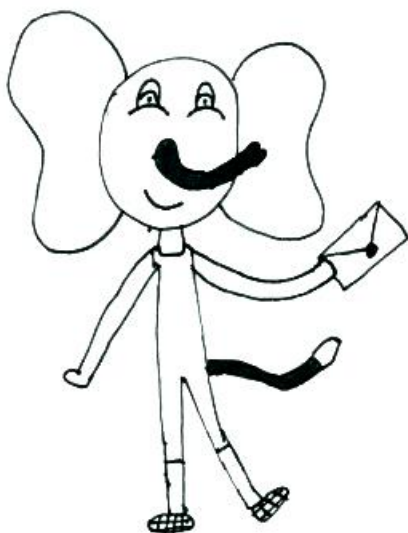
Fufík si hned utíkal sbalit kufírek a do něj si dal kartáček, pastu, mýdlo, župan, ručník, opalovací krém, plavky, pár triček, pár kalhot, boty, sluneční brýle, ponožky a také nějaký sešit a penálek. Jo, a aby nezapomněl, tak si

vzal plyšáka. Potom se šel ujistit, v kolik hodin mu to jede.
Autobus mu jel ve 12:30. Fufík na lístek napsal vzkaz:

*DOBRÝ DEN, PANÍ SOUSEDKO, DEJTE MI,
PROSÍM, POZOR NA TĚLUSTÍCI.*

DĚKUJI, FUFÍK.

Fufík dal lístek do obálky a běžel k sousedce.
Sousedka si obálku vzala a Fufík utíkal domů. Doma si vzal

kufř a jel na letiřtě. Na letiřti ho ale čekalo něčo nemilého. Bylo tam úplně plno. Fufík si kufířek položil vedle automatu a koupil si tam jahodovou limonádu a chleběček. Hned, jak to Fufík spapal a vypil, vzal si kufířek a utíkal do takové místnosti, a tam ho měli prohlížet a jeho kufířek také.

Hned, když zkontrolovali Fufíka i jeho věci, byl čas jít do letadla. V letadle si sednul na sedadlo. Fufík si vzal lízátko. Cesta trvala pět hodin, a tak si zavřel očka. Hned, co se vzbudil, tak byl v Egyptě.

„Jupí jsem tu,“ vykřikl a utíkal pro jeho kufířek.

„Ty jsi Fufík,“ řekl mladý hrořík.

Fufík jen přikývl.

„Tvůj kufířek teď ukradl nějaký zloděj,“ řekl hrořík.

Fufík jen vykřikl: „Ach ne.“

Fufík se rozeběhl a utíkal najít toho zloděje. Utíkal a koukal se do všech stran.

„Mám tě,“ vykřikl a utíkal za ním.

Hrošík a Fufík strčili zloděje na zem a Fufík si vzal kufírek a hrošík zavolal policii. V telefonu se ozvalo: „Dobrý den, co se stalo?“

„Je tu zloděj. Na letišti.“

„OK, policie u vás bude za pět minut. Tak na shledanou.“

Hrošík zavěsil telefon a Fufík si svůj kufírek dal na stranu.

„Jsme tu,“ vykřikla policie. A vzala vězně a odjela. Fufík si vzal kufírek a šel do hotelu, který byl pár metrů od letiště.

Když byl v hotelu, běže k pokoji 9, dal si tam kufírek a šel se podívat na pláž. A z tohoto příběhu se, milé děti, ponaučte, že si máte dávat pozor na své věci.

Jak si Fufík našel kamaráda

Karolína Janečková

Byl jednou jeden slon a ten se jmenoval Fufík. Fufíkovi začaly letní prázdniny a ty, jak všichni víte, jsou velmi dlouhé. Na tyto prázdniny se Fufík těšil už od začátku roku. Chtěl si je moc užít a rozhodl se, že poletí do Španělska.

Objednal si letenku a už se strašně těšil na moře. Přichystal si kufr, kam sbalil plavky, brýle, nafukovací lehátko, balón, knížku, opalovací krém, kruh, oblečení na doma, na pláž a běžel na letiště. Ale tohle byla veliká chyba!

Fufík si nepřečetl, kdy to odlétá. Letadlo odlétalo v 20:00. Podíval se na hodinky a bylo 19:50. Běžel co nejrychleji, ale přišel tam, podíval se na hodinky a bylo 20:05. To bylo Fufíkovi líto a začal velmi brečet. Potom k němu přišel pán a povídal mu: „Proč brečíš?“

„No, já jsem se těšil na prázdniny do Španělska a ono mi uletělo letadlo.“

„Aha,“ řekl pán z letiště. „No, já ti mohu pomoci.“

„Jo? Prosím, co mám dělat, když jsem si koupil letenku a ono mi to uletělo?“

„Koukej se pozorně.“

Fufík se podíval, ale nic neviděl. Pán mu řekl, že když si budou tykat, tak to uvidí.

Pán řekl:

„Ahoj, já jsem Franta.“

Fufík se přidal: „Já jsem Fufík.“

„Těší mě,“ řekl Franta, „buď tu chvíli.“

Fufík se podíval. Viděl, že Franta má vlastní letadlo. Přiletěl až k Fufíkovi a řekl: „Račte vstoupit.“

Fufík se zasmál a řekl: „No Franto, moc ti děkuji.“

„Za málo,“ řekl Franta.

Franta odvezl Fufíka až do Španělska. Cestou si povídali atd. Ale to není jediné, co dělali. Franta se rozhodl, že zůstane ve Španělsku s Fufíkem. Užívali si moře, koupali se každý den, jedli melouny. Mňam! No to bylo bezva.

Ale to ještě není všechno, co tam kluci dělali. To mi asi ani nebudete věřit, oni si tam kluci našli holky. Fufík Adélku a Franta Markétku. Pak spolu zase všichni odletěli domů a zase to byl normální režim, akorát s holkami. A Fufík s Frantou byli od této doby nejlepší kamarádi.

Z toho vyplývá, že je vždy dobré pomáhat kamarádům, když se trápí, ale i když se netrápí. Dobrého kamaráda poznáte tak, že vám ve všem pomůže, i kdyby mu šlo o život.

Fufík a Země kouzel a divů

Valérie Ryšavá

Byl jednou jeden slon a ten se jmenoval Fufík. Byl neobyčejně statečný a velmi laskavý. Jednou večer, když šel spát, začala se mu motat hlava. Hned si všimnul, že se otáčí neuvěřitelnou rychlostí a kolem něj jsou různé barvy: modrá, zelená, žlutá, oranžová a fialová. Než se nadál, byl úplně někde jinde, než byl předtím. Byl v Zemi kouzel a divů.

V té zemi bylo všechno jiné než na naší planetě Zemi. Koruny stromů byly zelené a modrofialové. Fufík z toho vykvíkl: „ÁÁÉÉÍÍ!“

Hned se vzpamatoval, protože k němu někdo šel, měl velké uši a už z dálky volal: „Nejmenuješ se Fufík!?!?“

Když k němu Fufík přišel, uviděl, že je to elfka. Měla dlouhé modré vlasy a v nich čelenku z perel. A pod vlasy skrývala krásné modré tetování.

Elfka se znovu zeptala: „Nejsi Fufík?“

„Ano,“ odpověděl Fufík.

„SLÁVA, SLÁVA, SLÁVA,“ volala elfka.

Fufík nic nechápal, proč provolává „sláva“ a proč se pořád ptala, jak se jmenuje?

„O promiň. Jsem Vanda, vodní elfka.“

„A můžu se tě na něco zeptat?“

„Ano, můžeš,“ řekla elfka.

„Proč jsi provolávala „sláva“?“ zeptal se Fufík.

„Protože ty nás můžeš zachránit.“

„Co se stalo?“

„Zlý král Krysák, začaroval celou říši.“

„Ale proč?“ zeptal se Fufík.

„Chtěl naši princeznu Lenku za ženu a ona odmítla, tak zaklel Zemi a princeznu unesl,“ odpověděla rychle Vanda.

„Tak to musíme říši a princeznu zachránit!“ zvolal Fufík.

„Ale já znám jenom jednu cestu do jeho hradu a ta je moc nebezpečná,“ řekla elfka.

„Bohužel nemáme na výběr.“

„Ale sami to nedokážeme... Přivolám Elču,“ řekla Vanda.

„Kdo je Ela?“

„Větrná elfka, Fufíku.“

„Už
jsem tu,
Vando, o co
jde?“

„Našla
jsem Fufíka.“

„Super, můžeme se vydat na cestu.“

„Na cestu?“, ptal se Fufík, „vás tu není víc?“

„Ne,“ řekla větrná elfka.

„Všichni usnuli a jezera zčernala.“

„Ale proč jezera zčernala?“ ptal se Fufík.

„To nikdo neví,“ odpověděla Vanda.

„No, ale to napravíme,“ řekla Ela.

„Neztrácejme minuty, princezna a země na nás spoléhají.“

Zatímco se vydali Fufík, Ela a Vanda na cestu, král Krysák se snažil, aby si ho princezna vzala za muže, ale nepovedlo se mu to, protože kdo by chtěl za muže zlého, celý život nemytého, ušmudlaného Krysáka, přesněji řečeno krysu?

Fufík a jeho dvě nové kamarádky už před sebou viděli první překážku.

„Ale ne, ta kletba přišla i do mého oblíbeného jezera...“ řekla Vanda, ale větu nedokončila.

„...A proto jsou rybníky a jezera černé,“ řekla Ela.

„Podívejte, holky, na chudáka pana vodníka!“ vykřikl Fufík.

„S tím se nedá nic dělat, musíme princeznu zachránit, jinak nezachráníme nikoho.“

„Ale co s tím jezerem? Je tak velké, že ho nepřeplaveme a i kdyby, tak budeme spát, až se té vody dotkneme.“

„Já mám nápad, můžeme přeletět. Jsem přece větrná elfka.“

„Tak jo,“ řekl Fufík

...

„Uf, už jsme tady, tak jdeme.“

„Počkej, Fufíku, už se stmívá. Přespíme tady,“ řekla Vanda.

„Souhlasím s tím, ale ráno vyrazíme.“

„Dobře,“ řekla Ela.

Když ráno vyrazili, za chvíli viděli další překážku.

„Ale ne, zase voda,“ řekla Ela.

„Řeka... Každá má někde most, porozhlédneme se po okolí,“ řekla Vanda.

„Není tady.“

„Počkat, můžeme udělat skleněný most, slunce svítí a na druhé straně vidím vodopád.“

„Skvěle, Vando,“ pochválila jí Ela.

Vtom se voda z vodopádu zvedla přímo k jejím nohám. A hned potom se proměnila ve sklo.

„Už tam budeme,“ zvolal Fufík.

Když dorazili k třetí překážce, obě elfky se rozplakaly a Fufík se jich ptal, co se jim děje. A Ela odpověděla: „Tohle je nekonečný les, nikdo se z něj nevrátil živý!“

„Cože? To bude přelud,“ řekl si Fufík v duchu a hodil na jeden strom klacek. Celý les zmizel a místo něj stál ošklivý hrad.

„Honem,“ řekl Fufík.

V jedné komnatě našli princeznu Lenku. Osvobodili ji

z ošklivé velké klece a ona jim řekla, že má u sebe Krysák hůlku. Tu musejí jenom zlomit a kletba pomine.

Samozřejmě, že to udělali, a protože Krysák neměl kamarády, ani strážce, tak ho porazili levou zadní.

Pak se slavilo, že Fufík a jeho kamarádi zachránili zemi kouzel a divů, a nakonec se vrátil zpátky domů, ale to už je jiný příběh. Z pohádky si tedy pamatuj, že než povolávat armády, využij své kamarády.

O Fufíkovi

Vojtěch Bubeník

Ahoj, já jsem plyšový slon Fufík a tenhle příběh je o mých dobrodružstvích.

V pondělí jsem s Kubou a Honzou hrál fotbal. Když už bylo moc pozdě, musel jsem domů. Rozloučil jsem se s kluky a šel jsem domů. Přišel jsem domů a poprosil maminku o večeři. Maminka mi přinesla k večeři sekanou s bramborem. Po večeři jsem si vyčistil zuby, vysprchoval jsem se a šel jsem spát.

V úterý jsem s celou rodinou jel na hory. Po příjezdu jsem si vybalil věci a šli jsme lyžovat. Při lyžování jsme dostali hlad. Maminka uviděla obchůdek a řekla mi, abych tam počkal, než koupí svačinu.

Já jsem ale neposlechl. Uviděl jsem probíhajícího srnce, hned jsem si sundal lyže a vyběhl za ním. Srnec ale

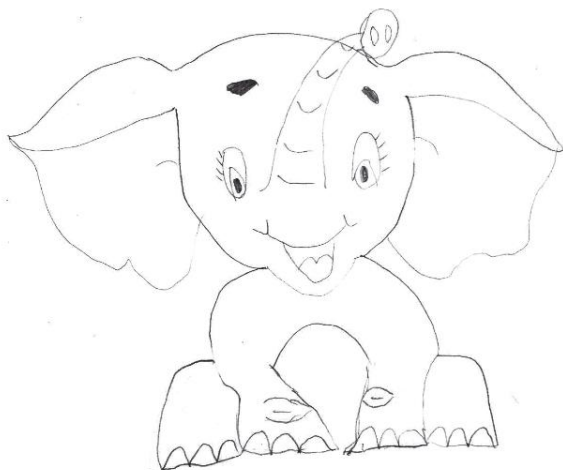
běžel rychle a já ho ztratil. Mezitím maminka vyšla z obchodu a já nikde. Ptala se lidí, jestli mě neviděli, ale nikdo mě neviděl. Maminka mě hledala hodinu, ale nenašla mě. Byla celá zoufalá, a tak zavolala policii. Mezitím se setmělo a já jsem nedokázal najít cestu zpátky. Proto jsem si postavil z klacků a větví přístřešek.

Byla noc, byla mi zima a začínal jsem se bát. Maminka a policajti mě začali hledat. K mamince se přidali i lidé z vesnice. Já jsem byl v lese docela spokojený. Hrál jsem si tam s klacíky. Potom jsem se už začal nudit, a tak jsem šel hlouběji do lesa. Vzpomněl jsem si, že mám u sebe křidu a začal jsem si značkovat cestu. Byl večer a já si rozdělal oheň, aby mi bylo tepleji. Už jsem byl hodně unavený, tak jsem šel spát.

Ve čtvrtek ráno jsem šel na procházku. Narazil jsem tam na prase s mláďaty. Prase chránilo mláďata, a tak se proti mně rozběhlo. Utíkal jsem a naštěstí jsem uviděl malý domeček. V domečku bydlela jedna paní. Měl jsem štěstí,

že byla hodná. Začal jsem jí říkat o tom, jak jsem se ztratil. Poprosil jsem ji, jestli by mohla zavolat policii. Vysvětlil jsem jí, že jsem se ztratil v lese a neznám cestu zpátky. Paní mi zatím udělala kakao.

Za chvíli někdo zaťukal. Byla tam policie a moje maminka. Maminka byla ráda, že mě konečně našli. Šli jsme spolu na pokoj do hotelu, sbalili si věci a jeli domů. Byl jsem

moc rád, že jsem doma. Už bylo moc pozdě večer, tak jsem šel já i moje maminka spát.

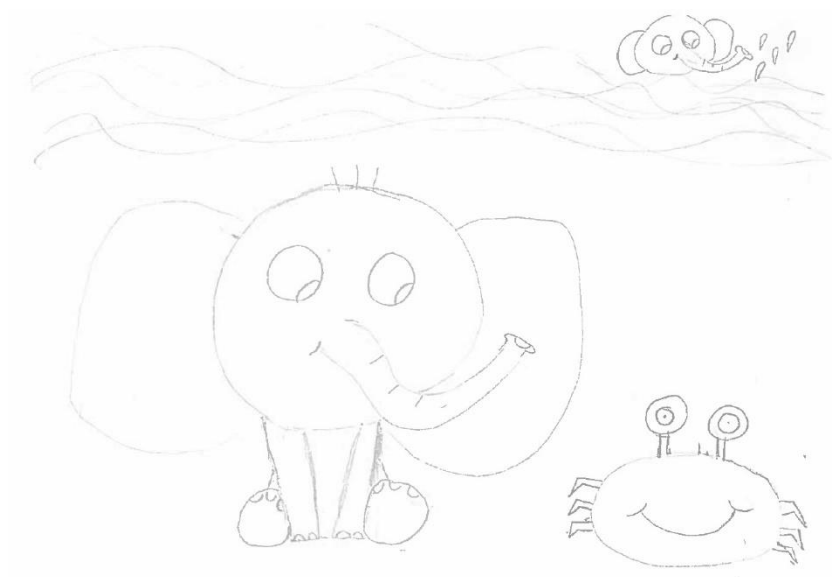
V pátek jsem vstal a šel do školy. Ve škole jsme měli český jazyk, pak tělocvik a matematiku. Když jsem přišel domů, maminka mi řekla, že pojedeme do Kladruha na výlet. Nejprve jsme se šli podívat do stájí na koně, potom jsme šli na oběd do restaurace a jeli domů. A od té doby vím, že když se domluví s maminkou, že mám na ní počkat, tak nesmím nikam odejít.

Fufík a dovolená u moře

Tereza Moravcová

Jednoho dne si Fufík řekl, že by se mohl jet podívat do Chorvatska k moři. Fufík si zabalil věci, naložil je do auta, zavřel kufr a vyrazil na cestu. Po cestě se zastavil na

benzínové pumpě, kde si dal kávu. Když ji vypil, tak vyrazil znovu na cestu. Jak jel, tak najednou uviděl, jak nějaký slon

jde po silnici. Tak Fufík zastavil a zeptal se, jestli nechce svézt.

Slon se na Fufíka podíval a řekl: „To budu moc rád.“

„A kam chceš vzít?“ zeptal se Fufík.

Slon řekl, že by jel rád do Chorvatska. Fufík se zasmál, že to je opravdu veliká náhoda, protože právě tam jede. Tak Fufík a slon jeli spolu a během dlouhé cesty se skamarádili.

Když přijeli na místo, šli si vybalit věci. Když si vybalili věci, tak se šli podívat k moři. A u moře viděli spoustu mušlí a kamínků. Tak si došli pro kyblíček, sesbírali je a šli si je dát do chatky. V chatce se domluvili, že by se mohli jít někam podívat. Fufík navrhl, že by se mohli jít podívat do města do tržnice.

Jak procházeli tržnicí, tak najednou uviděli různé věci a řekli si, že by si je mohli koupit. Ale Fufík a slon si sáhli do kapes a zjistili, že si zapomněli peněženku. Tak rychle běželi do chatky, vzali peníze a zase se vraceli na tržnici. A konečně si mohli koupit, co chtěli. Když si to koupili, tak měli

ohromnou radost. Poté, co se večer vrátili do chatky, tak se umyli, převlékli do pyžama a šli spát.

Druhý den slon navrhl, že by se mohli jít vykoupat do moře a po obědě si dát třeba zmrzlinu. Tak jak slon řekl, tak se stalo. Slon a Fufík se ustrojili, umyli a šli se vykoupat do moře. Když se vrátili do chatky od moře, tak se naobědvali a po obědě si šli koupit zmrzlinu.

V cukrárně si sedli ke stolu a pochutnávali si v klidu na zmrzlině. Potom šli do chatky a tam si spolu dali kávu. Jak tak pili kávu, tak najednou uslyšeli nějaký křik u moře. Tak Fufík a slon rychle běželi k moři a tam uviděli, jak se nějaké mládě topí v moři.

Fufík bez rozmyšlení skočil do moře a plaval rychle mládě zachránit. Když k němu připlaval, tak ho vzal a honem plaval na břeh, kde se ho Fufík zeptal, kde má rodiče. On řekl, že jsou v chatce a že o něm rodiče nevědí, protože utekl bez dovolení.

Fufík ho odvedl k rodičům a všechno jim pověděl. Když se Fufík a slon večer vrátili do chatky, tak se najedli, vyčistili si zuby a šli spát.

Další den se Fufík a slon šli rozloučit s rodiči a s mládětem, protože už museli jet domů. Jak se loučili, tak Fufík mláděti pošeptal, ať se vždycky zeptá rodičů, když něco bude chtít.

Rozloučili se a jeli domů. Po cestě Fufík slona odvezl domů a pokračoval dál k domovu. Když přijel domů, tak si všechno vybalil a šel si lehnout, protože byl moc unavený. Výlet se mu moc líbil a příště, kdyby mohl, jel by zase.

Fufík a zvířátka

Linda Sládková

Na velikém dvoře žili Fufík, pes, kočička, kozel, ovečka, husa a kohoutek. Měli se tam moc dobře. Jednoho dne se však dohodli, že půjdou do světa na zkušenou.

Šli cestou i lesem. Brzy se setmělo a zvířátka nevěděla, jak z lesa ven. Fufík vyskočil na vysoký strom, aby se rozhlédl.

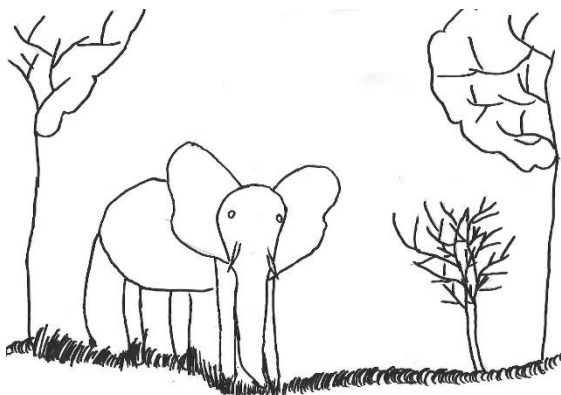
„V dálce vidím světlo,“ řekl Fufík.

Zvířátka se vydala za světlem, až přišla k chaloupce. Nahlédla dovnitř a viděla, jak kolem stolu sedí loupežníci a hádají se o peníze.

Kozel se zvedl na zadní nohy a rohatou hlavou vrazil do okna. Loupežníci se lekli, mysleli si, že pro ně přišel čert. Peníze nechali na stole a utíkali do lesa, aby se zachránili.

Zvířátka vešla do chaloupky. Všichni si chtěli

odpočinout. Kočička vylezla na pec, pejsek si lehl pod stůl, Fufík si lehl na stůl a kohoutek vyletěl na bidlo nad pecí. Husa zůstala na dvoře a kozel zalezl do stodoly.

Jeden z loupežníků se z leknutí vzpamatoval a rozhodl se, že se pro zapomenuté peníze do chaloupky vrátí. Ale když šel pro peníze, tak cestou potkal vlka, který spal. Jeden z loupežníků vlka probudil a bylo zle. Vlk za loupežníkem běžel, a ten pak uviděl chaloupku, kde byla tma.

Když loupežník vešel do předsíně, vyrušil ovečku, která ho začala tlouct hlavou jako kladivem. Loupežník utekl

do světnice, ale tam jej vystrašili kohoutek kokrháním a pejsek štěkáním. A když na něj skočila kočička s vytasenými drápky, utekl na dvůr. Ale nepomohlo mu to.

Tam na něj čekala husa a štípala ho do nohou. Aby se jí ubránil, běžel do stodoly, kde zakopl o kozla. Ten jej nabral na rohy, až v něm kosti zapraskaly. Na nic nečekal a utekl do lesa za ostatními.

Loupežníci seděli kolem ohně a on jim vyprávěl: „V předsíní do mě bednář tloukl kladivem, v kuchyni do mě švec píchal šídlem. Na dvoře mě dohonil kovář a štípal mě kleštěmi. A ve stodole mě sedlák povalil na vidle a praštil se mnou o zem.“

Loupežníci dostali strach. Na nic nečekali a utekli z lesa pryč. Ráno se zvířátka rozdělila o peníze, které zůstaly na stole, a vrátila se zpátky domů na dvorek.

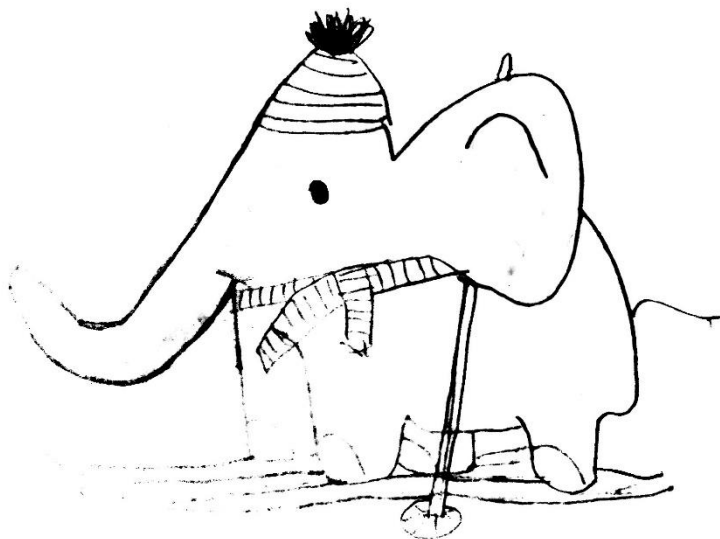
Děti, a z této pohádky plyne ponaučení, že krást se nemá.

Fufík na horách

Ondřej Chrbolka

Přišla zima a Fufík se rozhodl, že pojedou do Krkonoš. Když tam přijel, všude okolo něj byla hromada sněhu. Už se těšil, až bude sáňkovat, bobovat, stavět sněhuláky a běžkovat.

První den ho přivítalo sluníčko, tak si rychle obul běžky a objel si trasu okolo chaty. Druhý den se probudil a venku řádila vichřice. Takže celý den zůstal na chatě a pozoroval z okna, jak sníh s deštěm lítal ze všech stran. Třetí den horská služba ještě nedoporučovala vycházet ven, ale Fufík neposlechl a rozhodl se, že pojedou na velkou túru.

Když vyjel, byl schovaný v lese, ale když les skončil, tak jel po mýtině a vichřice ho sfoukla. Zmrzlý se vrátil na chatu a byl rád, že je zase v teple.

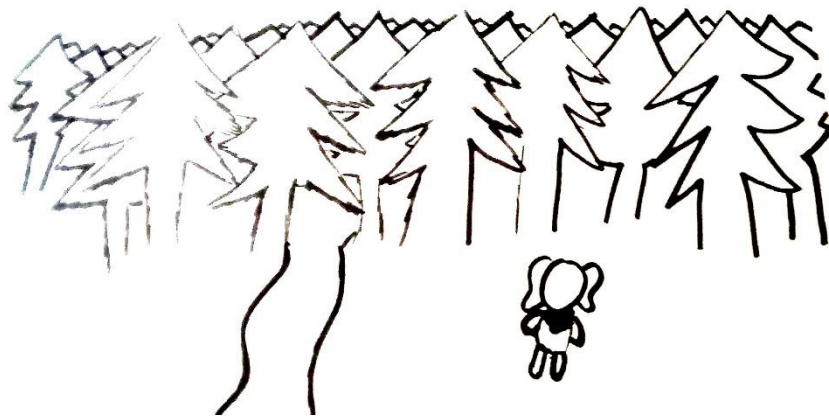
A z toho vyplývá, že počasí na horách se nemá podceňovat a doporučení horské služby se má respektovat.

Fufík na výletě

Nikol Marešová

Byl jednou jeden slon, který se jmenoval Fufík. Jednoho dne se rozhodl jít na výlet do černého lesa. Fufík chtěl zažít dobrodružství, a tak se pochlubil kamarádům, že se chce vydat do černého lesa. O něm každý ví, že se z něho nikdo už nevrátil.

Kamarádi Fufíka od jeho rozhodnutí odrazovali, ale Fufík je neposlechl. Zabalil věci do černého lesa.

Fufík poprosil, aby šel někdo s ním, ale nikdo nechtěl, protože se báli. Fufík se rozhodl, že tedy půjde sám, chtěl jim dokázat, že to zvládne.

Hned druhý den ráno vyšel. Bylo chladné počasí, přelo a foukal vítr. Jak tak šel, došel až k černému lesu a přepadl ho strach. Na chvíli zaváhal, jestli by neměl kamarády poslechnout, ale nakonec se rozhodl, že do lesa půjde.

Vešel do lesa zrovna když se začalo stmívat, v lese byla hrozná tma, slyšel zvuky, které neznal a začal litovat, že kamarády neposlechl. Snažil se najít cestu ven, ale cestu z lesa se mu nedařilo najít, hrozně se bál.

Ve chvíli, kdy to chtěl vzdát, uslyšel, jak ho volají kamarádi, kteří mu šli na pomoc. Byl šťastný, že má tak hodné kamarády, na které se může spolehnout.

Z příběhu tedy plyne ponaučení: Děti, poslouvejte rady těch, kterým na vás záleží!

Fufík na Venuši

Tereza Zelendová

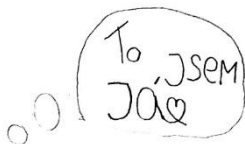
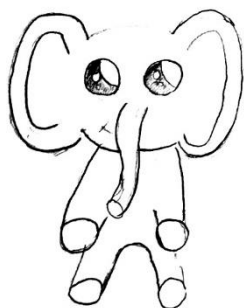
Bylo nebylo, za sedmero horami a za sedmero řekami žil malý, hodný a veselý slon. Jmenoval se Fufík. Žil v malém městečku v Sezemicích. Bylo tam jen pár domečků. Fufík bydlel s rodiči v tom nejkrásnějším.

Ten dům byl velikánský. Měl bílou omítku. Fufík měl v tom jeho domě svůj malý pokojíček. Jeho pokojíček měl modrou barvu. Měl tam stůl, kde měl vystavená auta a pár

kusů papíru.

Potom velikou patrovou postel s klouzačkou dolů.

To byla vždycky taková jízda. A taky měl mnoho hraček, se kterými

si hrál. Jeho nejoblíbenější hračka byla malá růžová slonice. U jejich baráku byla obrovská zahrada, byla tam vždy spousta zábavy.

Jednou v létě si usmyslel, že poletí jednou na Venuši.

Když šel druhý den do školy, řekl o tom, že by chtěl letět na Venuši jeho nejlepšimu kamarádovi Tomovi, jestli nechce letět s ním. Tom samozřejmě souhlasil. Fufík řekl:

„Tak ve 14:00, jo?“

Tom řekl, že ano.

„Tak jo, tak u nás. Tak ahoj.“

„Čauky.“

Tak po škole se sešli u Fufíka doma.

„Čau Tome.“

„Ahoj Fufíku.“

„Tak jdeme na to?“

„Na co?“ zeptal se Tom.

„No přece na stavění rakety, ne!?“

„Ajo, nevzpomněl jsem si.“

„To nevadí, Tome.“

Tak a šlo se na to. Tady jeden kus kartónu. A támhle zase druhý kus kartónu. Tady zalepit a támhle zase pomalovat. Tak a je to. Už zbývá jenom nasednout a můžeme letět.

„Fufíku nasedat,“ zvolal Tom.

„Frrrrrr, už letíme. Ahoj, Česká republiko!“ zvolali.

A už byli dál a dál od své rodné země. Za chvíli už viděli tak malou zeměkouli.

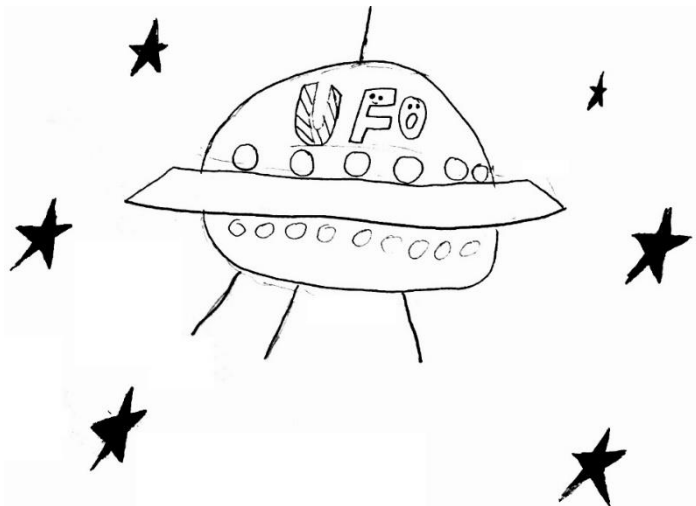
„Koukej, támhle je Merkur a támhle je Země. Mezi nimi by měla být Venuše,“ řekl Tom.

„Koukej,“ zvolal Fufík, „támhle je něco malého. Tome, přiblíž se k tomu.“

Tak se přiblížili.

„Ne, Fufíku, to bude létající talíř s UFO.“

Najednou se před nimi létající talíř zastavil, UFO vystoupil a poukázal rukou, aby mu otevřeli.

„Tome, otevři dveře, aby sem mohl vlézt.“

„Ne, Fufíku, ne, co kdyby nám ublížil?“

„Neboj, já tě ochráním.“

„No... No, tak dobrá.“

Tak pootevřeli dveře. UFO vstoupil dovnitř. Fufík povídal:

„Ahoj, já jsem Fufík a tohle je Tom. A jak se jmenuješ ty?“

„Ahoj, já jsem Ufonek.“

Fufík se dále ptal: „A co tady chceš, Ufonku?“

„Já jsem vám chtěl pomoci s řízením vaší rakety.“

„Tome, pusť Ufonka k řízení.“

„No, myslíš, že je to dobrý nápad, Fufíku?“

„Jo, Tome, pusť Ufonka k řízení.“

„No, tak jak myslíš.“

Tak ho tam pustili.

„Tak kluci, kam byste chtěli letět? Třeba na Saturn?“

„Ne, na Venuši.“

„Dobrá, tak na Venuši.“

No ale samozřejmě známe všichni ufony. Ufonek vzal Fufíka a Toma na Neptun.

„Koukejte, kluci, už jsme zde.“

„Ale, Ufounku, vždyť to je Neptun.“

„Ne, toto je Venuše, ono se zde dnes velmi ochladilo.“

„Aha.“

Fufík se potichu zeptal Toma: „Tome, myslíš, že to je opravdu Venuše?“

Tom mu pošeptal: „Na sto procent ne.“

„Tak já mu řeknu, ať vystoupí jako první, jo?“

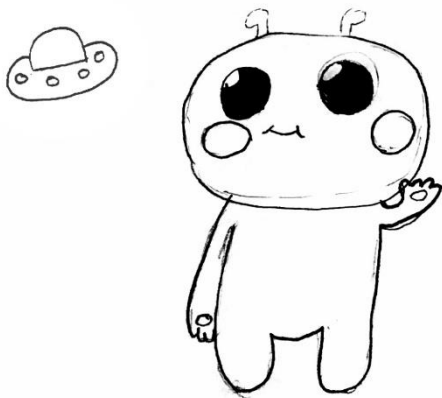
Tom
odpověděl: „Tak jo.“

„Ufonku, a
můžeš vystoupit jako
první?“

Ufonek
odpověděl: „Ehh...“

Tak jo, ale půjdete hned za mnou, jasné?“

„Jasně,“ odpověděli kluci.

„Tak otevřete a já vystupuji.“

„Tome, rychle zavři a pryč.“

A FRRRRRRRRRRRRR.

„Už jsme desítky kilometrů od něj. Uff, to bylo teda drama.“

„Hele, támhle je Venuše.“

„Fakt tam chceš ještě letět?“

„No, tak radši už ne, koukej, támhle je země.“

„Tak a rychle do Sezemic.“

...

„Tak a rychle do postele, ať si toho rodiče nevšimnou.“

„Ahoj, Tome.“

„Ahoj, Fufíku.“

A děti, jaké z toho plyne ponaučení? Nepouštějte domů ani do rakety lidi, které neznáte.

Jak Fufík letěl na měsíc

Matěj Moravec

Když Fufíkovi bylo šest, tak šel poprvé do školy. Strašně se tam těšil, protože ho zajímal vesmír a věděl, že se o něm ve škole děti učí. Trvalo to ale pár let, než se učil v přírodovědě o vesmíru a Fufíkovi to přišlo strašně dlouho, ve škole ho to jinak nebavilo, musel se každý den učit, tak se rozhodl, že až se vše dozví, odletí na měsíc.

Když byl v páté třídě, konečně se dočkal. Učili se o vesmíru a všechno věděl, protože si o něm doma hodně četl. Když už o něm věděl úplně všechno, tak se rozhodl, že sestrojí raketu a poletí na měsíc, tak, jak plánoval. Ale potřeboval pomoc, tak řekl svým kamarádům z 5.B - Tondovi a Matějovi, jestli by mu nepomohli sestrojit raketu a letět na měsíc s ním. Matěj a Tonda mu řekli:

„Ano, prosím, vezmi nás!!!“

Fufík řekl, že je vezme, ale musí mu pomoci ji sestrojít.

„Ano pomůžeme ti a jdeme hned vymýšlet.“

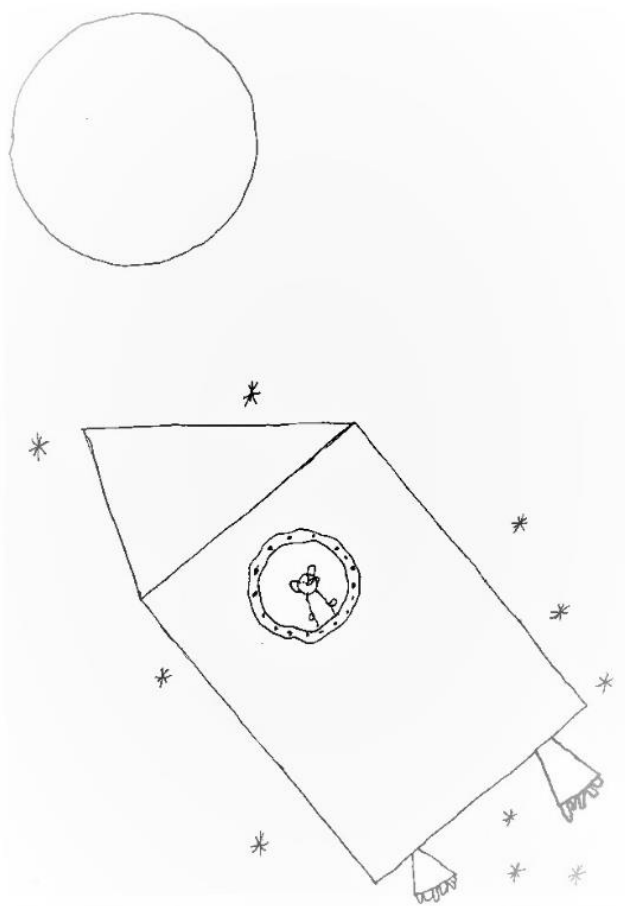
Trvalo to hodně přestávek ve škole, hodně volna po škole, hodně víkendů, ale vymysleli to, že raketu postaví z kousků kovu, které najdou v okolí. Hlavně z letadla, které stálo za městem a auta, které bylo na vrakovišti za parkem, kam každý den chodili. Všechno posbírali a použili na předeek rakety a staré letadlo na zadní část rakety. Když to smontovali, tak poté udělali rampu, na kterou nasadili raketu, sedli do rakety a počítali 1-2-3-4-5-6-7-8-9-10-11-12-13-14-15-16-17-18-19-20 a raketa vyletěla do vzduchu a konečně letěli na měsíc. Když přistáli, hned skákali salta radostí a prozkoumávali vše kolem. Fufík byl šťastný, že se nemusí učit.

Když už tam byli moc dlouho, tak se rozhodli, že poletí domů k mamince a tatínkovi, protože jim bylo velké smutno. Vyrazili zpátky domů, ale raketa jim nešla

nastartovat a Fufík začal plakat a litovat, že odletěl na měsíc, aby se nemusel učit.

Tak děti, nelítejte na měsíc, protože Fufíkovi bylo strašně moc smutno a školu má teď moc rád!

Dobrodruh Fufík

Zuzana Hájková

Bylo, nebylo, v Sezemicích žil jeden slon jménem Fufík. Fufík byl úplně stejný, jako každý jiný slon, jenže uměl mluvit. Ale v jeho světě to bylo normální, tam totiž mluvili všichni. Každý tam měl nějaké povolání. Fufík byl učitel zeměpisu a dějepisu na základní škole. Vždy na letní prázdniny odcestoval do cizí země se svým nejlepším kamarádem Maxem. Oni totiž hrozně rádi objevovali nové země a také poklady.

Vždy na konec školního roku Fufík rozdal vysvědčení a popřál dětem hezké prázdniny. Pak děti odešly domů, aby se pochlubily s těmi všemi jedničkami. Fufík a Max si zabalili a vzali předem koupené letenky do Afriky, které měli už dva měsíce zakoupené. Odjeli na letiště a tam vstoupili do letadla. Cesta byla vcelku dlouhá, ale příjemná. Když doletěli do Afriky, zašli se podívat na město jménem Ralgie.

Když tak chodili po městě, narazili na místní knihovnu. Tak Fufík řekl: „Hele, co kdybychom zašli do té knihovny?“

Na to Max odpověděl: „Tak jo, proč ne.“

Když tam vešli, bylo tam celkem prázdné, ale najednou od regálu “A” vyšla starší paní a ta starší paní byla jen knihovnice. Max a Fufík se na sebe podívali a šli dál. Když se tak procházeli po knihovně, uviděli tam nějakou dámu, která si něco čte. Tak ji Max pozdravil a zeptal se, jak se má.

A ta dáma mu odpověděla: „Dobrý den, jmenuji se Klára a mám se dobře. Děkuji za optání. A kdo jste vy?“

Max na to odpověděl: „Já jsem Max a tohle je můj kamarád Fufík. My oba jsme učitelé na základní škole. Já vyučuji matematiku a Fufík vyučuje zeměpis a dějepis. Jakou vůbec máš práci ty?“

Klára odpověděla, že je vědkyně a zkoumá starodávné artefakty. Najednou, když Klára vracela knížku, uslyšeli nějaký skřípavý zvuk. Když dozněl, vypadla nějaká

zaprášená kniha z pod regálu, tak ji Fufík zvedl a prohlédl si ji. Ale vypadala, že tam má snad tunu prachu. Tak jako první Fufíka napadlo, že ten prach sfoukne pryč z knížky. Tak se stalo, když ještě poslední kousky prachu sfoukával, znenadání se tam objevil nápis:

Modrá sedmička

A k tomu byl vyryt nějaký prapodivný znak, vypadal jako pěticípá hvězda. Tak to opatrně otevřeli a uviděli, že tam je napsané nějaké datum: 29.7 1649 a jméno: *L. Stevo*.

Potom Fufík opatrně obrátil na další stranu. Tam uviděli něco jako báseň, ale nedokončenou. Takhle nějak ta báseň vypadala:

*Běž na sever, tam uvidíš hned,
toť jiný svět než na Arktidě věd.*

Ale bohužel konec stránky chyběl.

Tak se Klára zeptala, jestli někdo neví, co ta báseň znamená. Na to Fufík hned odpověděl: „To je jednoduché. Musíme jít od tady toho místa na sever, ale nesmí tam být taková zima, jako na Arktidě. Místo toho tam musí být obrovské teplo. Chápete? Něco jako ... poušť!“

Oba odpověděli, že to chápou. Tak tedy vyšli to místo najít. Když šli a šli, tak se ta místa kolem nich měnila. Jednou to byla oáza pak zase savana. Ale pak, když prošli tou savanou, byla tam jen poušť. A Fufík najednou vykřikl: „Heureka, to je to místo!“

A hned potom, co to vykřikl, začala písečná bouře, všude začal lézat písek a dostával se úplně do všech skulinek. Tak moc dlouho nepřemýšleli a hned se schovali do jeskyně. Když se otočili, uviděli tam obrovitánskou jeskyni.

Zpočátku jeskyně vypadala jako úplně stejná, jako kterákoliv v okolí. Ale když nahlédli ještě více dolů, uviděli tam cosi zvláštního a taky si všimli žebříku. Tak po něm velice opatrně sestoupili,

protože vypadal velice zchátrale.

Když sestoupili dolů, uviděli něco fakt divného.

Vypadalo to jako nějaký kvádr a když odfoukli snad kilo prachu, zjevil se tam nápis:

L. Stevo † 29.7 1649

Potom, co to Elizabet přečetla, hned vyhrkla: „To jméno a datum bylo přece napsané v Modré sedmičce! Ta kniha, jak jsme našli v knihovně.“

Fufík a Max zakývali, že má pravdu a Max ještě dodal, že to je nejspíš hrob. Tak se na ten hrob ještě upřeně podívali a uviděli, že tam je něco jemně vyryté. Byla tam napsána úplně ta samá báseň, ale ještě něco k tomu připsané. Tak to Fufík nahlas přečetl: „Když najdeš to místo prokleté, shod' plášť kamene a běž podle mapy zakleté.“

Elizabet řekla: „Teď to vím zase já! Je jasné, že to prokleté místo je tady to a shod' plášť kamene je něco, co zakrývá nějaký kámen a nejspíš se to dá odsunout. Tam nejspíš bude ta zakletá mapa.“

Tak se rozhlíželi po celé jeskyni, ale nic je nenapadlo. Jako kdyby blesk uhodil, všechny napadla ta stejná věc. A to je ten hrob! Tak ten hrob odkryli a uviděli kostru, nejspíše L. Steva, ale mapa nikde!

Ještě se tam jednou zadívali, ale doopravdy tam nebyla. Potom se opřeli o hrob a uslyšeli skřípavý zvuk. Hned se vzpamatovali a stáli jako přibití k zemi. Najednou se ten hrob asi o devadesát stupňů otočil. A uviděli tam srolovanou mapu. Tak jí Elizabet vzala a podívala se na ni.

Nic tam nebylo zakreslené. Ale když udělala dva kroky dopředu, aby to ukázala Maxovi a Fufíkovi, něco se tam zjevilo. Byla to nějaká chodba přímo vedle ní. Tak jim to ukázala a řekla: „Tady to tam před tím nebylo a teď to tam je.“

Fufík řekl, že je to nejspíš ta zakletá mapa. Tak tedy se podle mapy vydali. Jako první museli najít otvor, aby se dostali dolů, kde jsou ty chodby. Po chvílce Maxe napadlo, že by mohli projít tím celkem malým otvorem v díře po hrobě. Když řekli, že je to dobrý nápad, skočili do díry a prošli hodně malou chodbičkou podle mapy. Procházeli různými uličkami a postupně se zvětšovali a zvětšovali. Až došli do veliké jeskyně.

Tam viděli nějaký papír a okolo něj kostry. Vypadaly jako kdyby ho hlídaly. Max šel k tomu papíru blíž a natáhl se pro něj, ale v tu ránu ucítil studenou kostnatou ruku a uviděl, že je to ruka jednoho z těch kostlivců. Zděšením zakřičel a utekl k Fufíkovi a Elizabet.

Kostlivec probudil druhého kostlivce a někomu napsali esemesku přes mobilní telefon, který vytáhli ze zadní kapsy. A Elizabet řekla: „Kostlivci a mobilní telefony? Cože?“

Znělo to neuvěřitelně, ale doopravdy se to stalo. O chvílku později se tam objevil, jako by se sem teleportoval, nějaký člověk v černém hábitu a ten člověk byl celý bílý. Otočil se na Elizabet, Maxe a Fufíka a řekl: „Já jsem černokněžník ze země Afrícia. Co jste za opovážlivce, kdo chce na můj poklad věčný sahati! Abyste si ten poklad věčný mohli vzít, musíte vědět sedmero hádanek, které vám položím jen já a jen já sám.“

A Fufík se zeptal: „Jaké hádanky to jsou?“

Na to pán v bílém odpověděl: „Jsou velmi těžké a záludné. Ještě nikdo je nevyluštil.“

Tak se Max, Elizabet a Fufík domluvili, jestli do toho půjdou. Rozhodli se, že to teda udělají. Tak dal Fufíkovi první hádanku: „Víš proč smrtka nosí kosu?“

Fufík chvílku přemýšlel, ale potom řekl: „Protože neudělala papíry na kombajn.“

Ten člověk zakýval, jako že ano a řekl druhou hádanku pro Elizabet: „Procestovalo to celý svět, ale pořád je to v rohu?“

Elizabet přemýšlela a přemýšlela, ale pak ji to napadlo:

„Poštovní známka.“

A černokněžník zase zakýval, že je to správně a vypadal hodně našťavaně. Položil třetí hádanku Maxovi:

„Koupají se tři muži v bazénu, ale když vylezou, jen dva mají mokré vlasy, jak je to možné?“

Max uvažoval, ale po chvílince řekl: „Protože jeden je holohlavý.“

Ten zlý černokněžník vypadal skoro jako rajče, a dokonce se i z něho pomalu začalo kouřit, jak byl našťvaný. A takhle to pokračovalo až do šesté hádanky, protože sedmá hádanka nebyla hádanka, ale byl to souboj s mečem.

Fufíkovi se záhadně objevil meč v ruce a muž v bílém ho vyzval k souboji a potají se radoval, že vyhraje, když zatím všechno uhádli. Když začali bojovat, Fufík zatím měl našlápnuto k vítězství, a proto se zlý černokněžník tak našťval, že začal křičet a s mečem začal máchat po celé jeskyni. A byl tak moc našťvaný, že si ani nevšimnul, že má na hrudi Fufíkův meč.

Ale Fufík ho nechtěl zabít, proto když si toho černokněžník všimnul, uzavřeli s Fufíkem, Maxem a Elizabet dohodu, že už nikdy a nikdy nebude nikomu ubližovat a s nikým bojovat. Když to černokněžník odpřisáhnul, Fufík, Max a Elizabet si vzali ten papír, co střežili ti kostlivci.

Potom, co si ho vzali, si ten list přečetli. Bylo to z doby Kristovy, jak to doopravdy bylo. O pár měsíců se to objevilo v Louveru. A po pár letech se Fufík a Elizabet vzali. A žili šťastně až do smrti. A zazvonil zvonec a pohádka je konec. A jaké z příběhu plyne poučení? Jak vždycky bylo známo, nikdy nespolehejte na štěstí.

Když se Fufík stal youtuberem

Hana Dolečková

Jednou se Fufík rozhodl, že se stane youtuberem. Ale potřeboval, aby mu s tím někdo pomohl. Fufíkovi skočil do hlavy skvělý nápad. Maxík je jeho starý kamarád. Maxík bude ten správný.

Když se to Maxík dozvěděl, byl moc rád, protože vždy chtěl Fufíkovi pomoci. Nejprve potřeboval na to koupit věci. Zajeli si pro ně do Prahy. Když ty věci koupili, jeli domů. Byl už večer, tak si šli lehnout. Ráno se na to připravili. Fufík se rozhodl, že až bude mít milion odběratelů, tak skončí.

Fufík si nejprve musel vymyslet jméno. Hodinu přemýšlel, a nakonec se jmenoval Fufík Youtuber. Když už všechno měl, tak natočil svoje první video. Natáčel jen vlogy, protože chtěl ukázat něco o svém životě. Po měsíci

měl deset odběratelů. Řekl si, že to jde pomalu, tak si s Maxíkem zajeli do Francie.

Maxík vždy jen natáčel a stříhal Fufíkova videa. Ale až budou ve Francii, tak se ve videu ukáže. Za týden se rozhodli, že můžou vyrazit. Dohodli se, že tam budou měsíc. Když se sbalili, objednali letenky a vyjeli. Když dorazili do Francie, tak si objednali hotel.

Po dvou týdnech měli už sto tisíc a byli hodně šťastní. Poslední týden ve Francii potkali svého závistivce Iva Bonifáce. Ten jim psal „hnusné“ komentáře. Předposlední den je pronásledoval k jejich pokojům v hotelu.

Ráno šli Fufík s Maxíkem do kavárny, což Bonifác věděl, protože se díval na jejich videa. Šel do jejich hotelu, na recepci řekl, že je jejich kamarád a dostal klíče od jejich pokojů. Z Fufíkova kufru vyndal počítač, heslo znal z Fufíkových videí. Heslo bylo "HESLO". Vymazal jim celý Youtube kanál.

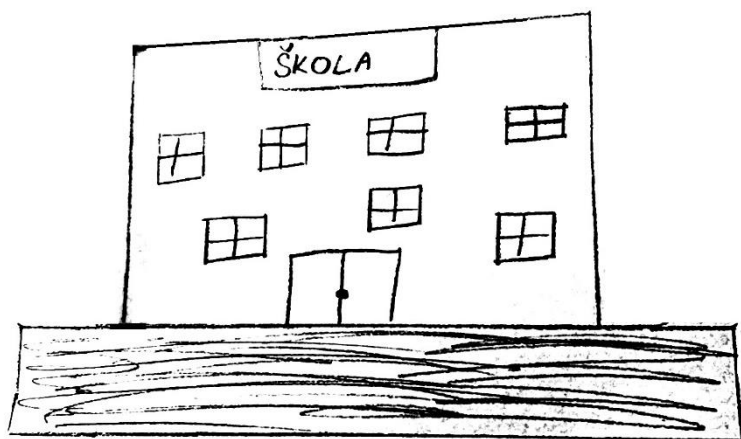
Když Fufík s Maxíkem přišli, viděli počítač ležet na stole. Fufík se dověděl, že mu někdo vymazal Youtube kanál. Rozhodl se, že nebude zjišťovat, kdo to byl a že s Youtubem končí, stejně už všechno ukázal. A vy, čtenáři, tedy hlavně neukazujte všechno ze svého života na internetu.

Fufíkův nový kamarád

Karolína Janečková

Byl jednou jeden slon, který se jmenoval Fufík. Bydlel s maminkou v Praze a měl tam velmi dobrou školu, na které se mu moc líbilo. Fufík strašně rád hrál fotbal, dělal keramiku, zpíval, maloval, a poslední věc, chodil na atletiku. Jeho škola byla ne jenom o učení, ale také i o hraní.

Většinu učení si hráli hry, s kterými se něco naučí. Měl tam spoustu kamarádů, jako třeba Frantu, Lojzu,

Bohouše a další. Ale to nejsou všechny děti, s kterými se Fufík kamarádil. Neměl jenom kluky, ale i holky za kamarádky, jako třeba Karolínku, Valinku a Markétku. Jednou Fufík přišel radostně domů a maminka mu řekla jednu věc, ze které byl Fufík velmi smutný a moc ho to trápilo. Bylo to to, že se odstěhují do Pardubic kvůli tomu, že tam má maminka práci.

Fufík si zalezl do pokojíčku a šťastný den se mu změnil ve špatný. Chtěl mamince dopřát, aby měla hezkou práci, ale co jeho kamarádi a kam bude chodit do školy? Jednoho dne se Fufík rozhodl, že mamince vyhoví. Šel za maminkou a povídal: „Maminko, mám tě moc rád, a proto jsem se rozhodl takto: Klidně se s tebou odstěhuji do Pardubic, abys tam mohla pracovat, já vím, že s touto prací jsi nebyla spokojena. Mám tě moc rád.“

„Jsi moc hodný, moc ti děkuji, já tě mám taky moc ráda.“ Maminka úplně začala Fufíkovi brečet do trička, jak byla ráda a řekla:

„A víš co, my se odstěhujeme už dnes.“

„Tak jo,“ řekl smutným hlasem Fufík.

A šel si sbalit věci. Celé prázdniny si užil v novém městě u babičky, moc se mu tam líbilo, ale stýskalo se mu moc po svých kamarádech, ale psal jim dopisy.

...

Už bylo 1. 9. a Fufíka čekal veliký den, protože šel do nové školy. Vůbec nevěděl, jak vypadá. Nic nevěděl, jenom to, že bude v 5.B. A to mu řekla maminka, když snídal. Měl slavnostní snídani, kterou měl vždy jenom když se dělo něco velikého, a to byl chleba s nutellou a šlehané mléko.

Fufík se strašně bál, jak bude škola vypadat a jestli se mu tam vůbec bude líbit. Nastoupili do auta a jeli, Fufík měl novou aktovku. Už byli u školy a Fufíkovi se tam vůbec nechtělo, měl svoji školu moc rád. Nechtěl se stěhovat a tím se vše zkomplikovalo, musel jít sem na školu, a to mu bylo velmi líto. Ale musel kvůli mamince, a když to bylo kvůli mamince, tak to udělal velmi rád. Už nepřemýšlel nad tím,

co by tam mohlo být špatné a šel do školy radostně. Samozřejmě, že nezapomněl přešlápnout pravou nohou přes práh, aby se mu v nové škole dařilo.

Šel dovnitř a paní učitelka ho posadila hned do první lavice. Seděl vedle nějakého kluka. Uprostřed hodiny se kluk zeptal: „Jak se jmenuješ?“

Fufík zvedl hlavu od sešitu a řekl:

„Já jsem Fufík, a ty?“

„Já jsem Bohouš. Plácneme si na seznámení?“

„Tak jo.“

A oba se zasmáli. Tak toto bylo velmi dobré znamení, protože Bohouš Fufíkovi seznámil a ukázal celou třídu, a Fufíkovi se tam možná líbilo ještě více než v té minulé. A z toho plyne, že když já se chovám hezky k někomu, tak on ke mně taky.

Fufík na Marsu

Matěj Lučan

Fufíkovi jednou ráno přišel dopis od Zvířecí Kosmické Agentury, na kterém stálo:

Vážený slone Fufíku,

V tombole jste vyhrál let na Mars. Tento let se uskuteční dvacátého pátého března.

Prosíme o co nejrychlejší odpověď,

S pozdravem Mravenec Ušatý.

Když si to Fufík přečetl, spokojeně si zavýskl. Vždy totiž snil o tom, že se vypraví do vesmíru. Okamžitě jim odpověděl, že poletí. Pak mu napsali, že porada a prohlídka rakety se uskuteční deset dní před letem. Fufík tam tedy

dorazil a oni mu řekli, že kdyby se cokoli porouchalo, ať zavolá na centrálu. Fufíkovi se raketa moc líbila.

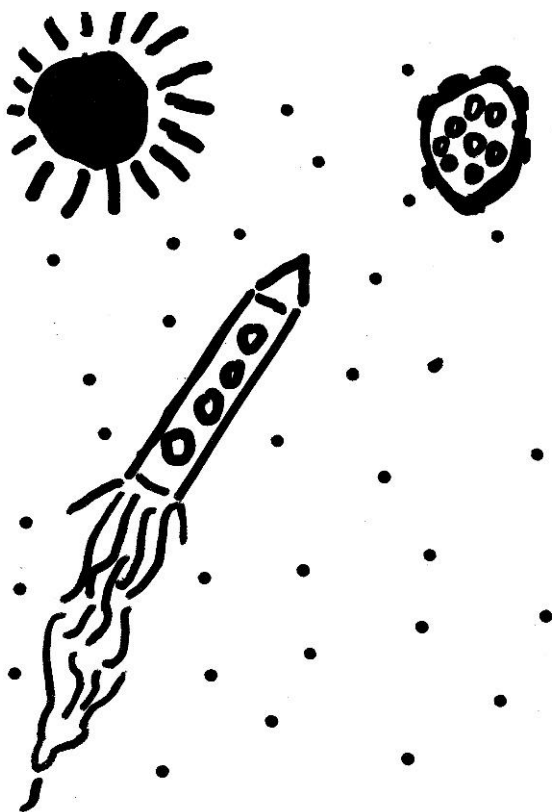
Když dorazil domů, začal si na kalendáři zaškrtnout deset dní. Desátého dne se Fufík se oblékl, vzal si s sebou jablko, sendvič, čipsy a pití a vyrazil. Přijel čtyři hodiny před startem. Všechno mu ukázali a řekli mu, že s ním poletí ještě tygr a medvěd. Patnáct minut před startem se Fufík začal trochu bát, ale když ho uviděl tygr, tak ho utěšil, že to nebude zase tak hrozné.

Když nastupovali do rakety, ještě zamával rodině. Když se raketa vznesla, Fufík měl pocit, že mu žaludek vystřelil až do krku a celý zezelenal. Medvěd mu řekl, ať se napije a že to potom bude lepší, Fufík se tedy napil a hned mu bylo lépe. V jednu chvíli ztratili spojení s centrálou, ale hned se to zase spravilo.

Když se blížili k Marsu, Fufík si chtěl otevřít čipsy ale tygr mu říkal, ať to nedělá ale Fufík neposlechl a čipsy se rozlétly po celé raketě a tygr a medvěd začali Fufíkovi nadávat, až se Fufík rozbřečel. Když ale viděli, že Fufíka rozbřečeli, řekli mu: „To je dobré, už nemusíš brečet, Fufíku.“

A tak to spolu uklidili a říkali si přitom vtipy. Přitom už se přiblížili k Marsu a museli si obléknout skafandry, aby mohli vystoupit ven. A pak už konečně přistáli a vyšli ven a Fufík

vyskočil a letěl čtyři metry daleko. Pak nasedli do rakety a

letěli se podívat na Olympus Mons, na který se Fufík pokusil vylézt, ale vzhledem jeho výšce (27 km) to hodně rychle vzdal. Pak se letěli podívat na canyon Valles Marineris, kde Fufíka děsně vylekalo vesmírné vozítko Curiosity, které tam hledá stopy po životě. Potom už se ale museli vrátit na planetu Zemi.

Fufík si po cestě ještě opatrně dojedl sendvič a jablko. Ale když už měli Zemi na dohled, najednou jim přestal fungovat motor a tygr se lvem se začali docela potit. Fufík zatím nevěděl, co se stalo, ale když viděl medvěda, jak volá na centrálu, okamžitě mu to došlo. Poprosil tedy medvěda, aby mu řekl, co přesně se stalo. Medvěd mu tedy řekl: „Přestaly fungovat motory.“

Fufík se zeptal, jestli by se tam neměl jít podívat a medvěd mu řekl, že klidně, ale že se musí přivázat na nějaký silný provaz. Fufík se přivázal a vystoupil. A letěl se podívat na motor a viděl, že z toho něco proudí. Letěl tedy zpátky a řekl jim, že tam asi proudí plyn a je potřeba ho zapálit.

Medvěd si oblékl skafandr a tygr snížil výkon, a pak to zapálili a letěli až na Zem, kde Fufík přivítal rodinu a jeli domů, aby jim Fufík povyprávěl, co všechno dnes zažil. A z tohoto příběhu plyne ponaučení pro děti, že je potřeba poslouchat dospělé.

Fufík at the camp

Adriana Dvořáková

There was once an elephant called Fufík. And he very much wanted to go to camp. Fufík dreamed about it every night. So, he came to his parents and asked them if he could go to camp. His mother allowed it him and Fufík went to sleep happily. When Fufík went to sleep, his mum immediately took a notebook and was searching for some options where to go.

„Fufík will be pleased,“ she said.

So, she saved the results and went to bed. The next day she showed it to Fufík, and he was very happy. He was looking forward to go there, and his mom told him he would go there on Thursday, July 17th.

And Fufík said: „Hurray! Only a month!“

A month later ...

„Yay! I´m already going today!“ said Fufík.

Fufík packed his baggage quickly, had a breakfast and they went. When they arrived, mom and Fufík said goodbye and she handed him to the camp leaders, and she left. Fufík was very glad that his dream came true.

When the camp started, children got keys to their cottages near the forest. Fufík got a cottage with number 14. The cottages were for two people, so there was another elephant named Eduard with Fufík in the cottage. Eduard is one year younger than Fufík. When they met, they went to the forest where they had a meeting with the others.

When they were all together there, they went to lunch where the cooks cooked a great cutlet with mashed potatoes. After lunch they took a half hour break during which Eduard and Fufík talked and played social games. When the leaders called the children to the camp again and

everybody arrived, they started to play team games. When the evening came, everyone had a dinner. After dinner, Fufík went to the leaders and asked them:

„What is our plan for tomorrow?“

The leaders told him that they would go looking for a treasure and that there would be a path of courage. Fufík told it to Edward and then they continue to talk. As they talked, Fufík and Edward found out, that they are best friends. When they found the treasure and handled to go the path of courage, they went to have a shower, brush their teeth and sleep.

The next day Fufík met the other friends – Alex, Max and Ginny. Fufík thought that they are good and fair friends and they are friends with him a Edward. So Fufík introduced Alex, Max and Ginny to Edward. Alex, Max and Ginny made friends with him too, but when Alex, Max and Ginny found out that Eduard was Fufík’s best friend, they were jealous.

So, it made them angry and they wanted to be his best friends.

Once Alex and Ginny got together and agreed where they would wait for Edward. One day Edward went out alone and Alex and Ginny saw him, so they utilized it and tied him to a tree.

But at the moment Fufik went around it and screamed at them to let him. So, Alex and Ginny ran away because they were afraid of Fufík. Fufík immediately ran to Edward and untied him and stopped making friends with Alex, Ginny and Max too, because he wanted to do this trap with Alex and Ginny.

And it follows, that everyone needs not to be the same how he looks like.

Fufík na farmě

Markéta Dašková

Byl jednou jeden slon a ten slon se jmenoval Fufík. Fufík měl rád zvířata, tak se vydal pracovat na farmu.

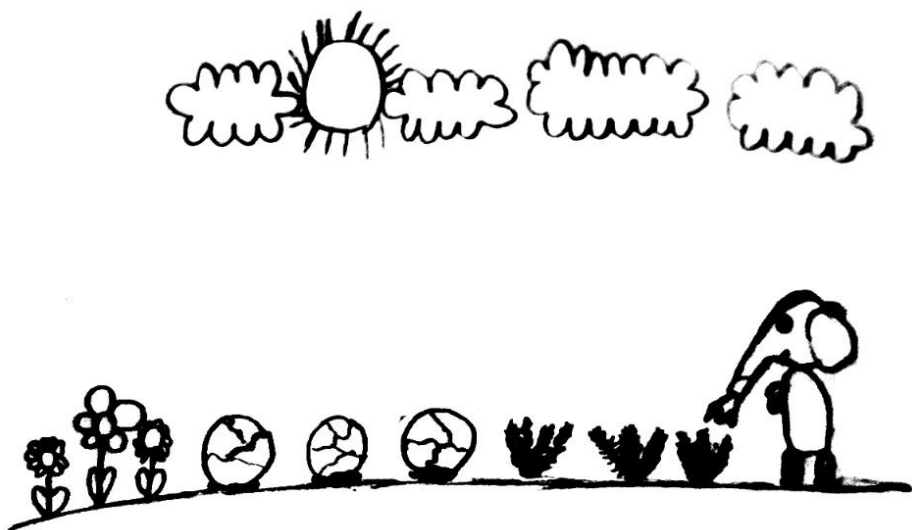
Když se probudil, bylo krásně, a tak si řekl, že půjde pracovat. Dnes měl hodně práce, musel se postarat o zvířata.

Fufík měl přehnat 8 velikých býků do větší ohrady. Všechny býky, až na jednoho, přehnal, ale ten poslední byl hodně zlý. Rozeběhl se proti Fufíkovi. Fufík se lekl, ale pohotově uskočil. Co podruhé, zvládne to? Fufík šel znovu opatrně k býkovi. Ten však znovu vyrazil, naštěstí Fufíka minul, ale jenom o kousek. Fufík spadl, býk stál nad ním. Najednou se objevil čert a zahnal býka do ohrady k ostatním býkům.

Fufík čertovi poděkoval a zeptal se ho, co pro něj může udělat na oplátku. Čert si posteskl: „Dlouho nepršelo, naše čertovská zahrádka usychá a my ji nemůžeme zalít, protože voda se nám pod rukama hned vypaří, nemohl bys nám nanosit vodu a zalít zahrádku?“

Fufík se zaradoval, že může pomoci. Běžel k řece, nabral chobotem vodu a čert ho vedl k zahrádce. Takto běžel s vodou několikrát, než byla zahrada zalitá.

Druhý den ráno šel nakrmit býky, které přeháněl. Ještě leželi, ve chvíli, kdy Fufík přišel, tak vstali a rozeběhli se k němu. Nic mu neudělali, Fufíka to potěšilo.

A z toho plyne, že nemáte dráždit rozzuřeného býka a že i ten, od koho byste to vůbec nečekali, vám může pomoci.

Fufík a cesta za dědictvím

Nicol Víghová

Bylo nádherné, slunečné ráno, když se Fufík probudil. Musel se nasnídat, ale nechtěl doma, chtěl někde venku. Tak si usmyslil, že půjde do kavárny a cestou domů si zajde pro knížku, kterou si chtěl koupit. Byl to příběh, který mu vyprávěl dědeček. Vyprávěl mu, jak existuje dědictví, které patřilo jim a jeho nějakým přátelům.

Vzal si pár věcí a vyrazil. Cesta mu trvala asi deset minut, než dorazil na místo. Když se posadil, objednal si makronky a karamelové frappuccino. Za chvíli dojedl a dopil a šel si tu knížku koupit.

Vešel do nákupního centra, kde se vydal do knihkupectví. Kniha, kterou si aktuálně chtěl koupit, byla právě ve výprodeji. Musela být opravdu kvalitní, protože byla dost drahá. Popadl ji a hned začal číst. Doufal, že to bude tak bezva příběh, jako mu vyprávěl jeho dědeček.

Cesta domů mu trvala asi dvakrát déle než před tím. Opravdu to bylo tak, jak mu to vyprávěl jeho dědeček a tak, jak mu to vyprávěl zas jeho dědeček. Ten, co prý to dědictví schoval a zapečetil. To totiž byl jeho pra, pra, pra pradědeček a jeho nejlepší přítel. Také se dozvěděl, že existuje kniha, o které mu taky vyprávěl jeho dědeček. Pomyslíl si, že si ostatní řeknou, že je to jen hloupá povíadačka a že nic takového určitě není a že si to vymyslel někdo, kdo má velmi bujnou fantazii.

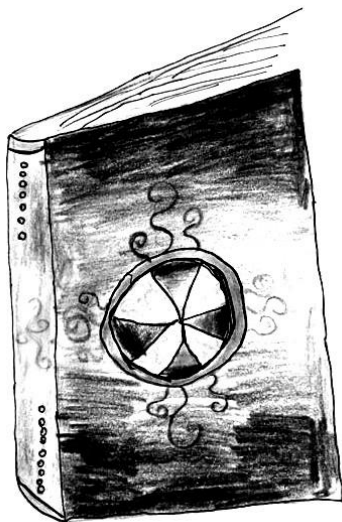
Ale Fufík tomu věřil. Doufal, že dědictví jednou najde. Taky proč tomu neměl věřit. Proč by mu měla lhát jeho vlastní rodina? Už od malička chtěl to dědictví najít, ale bohužel nevěděl, kde začít a pak to vzdali spolu s dědečkem.

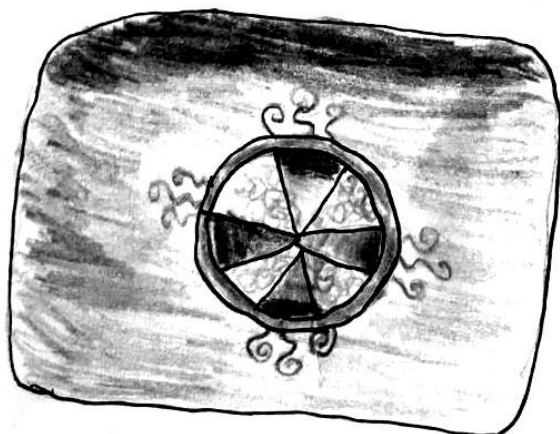
Byl naprosto šokovaný tím, co o tom dědictví nevěděl. Řekl si, že to dědictví musí najít. Začal si knížku s příběhem důkladně prohlížet. A na zadní straně vazby byla mapa s jejich městem. Město bylo namalované světle modrou barvou, ale národní knihovna byla vínová.

Fufík si řekl, že tam určitě bude první indicie. Pomyslel si, že ta kniha musí být první vodičko ke ztracenému dědictví. Rozhodl se, že do knihovny zajde zítra. Musel si odpočinout, protože by byl potom ospalý a neměl by sílu.

Ráno vstal velmi brzy, aby v knihovně nepoutal moc pozornost. Když dorazil do knihovny, která byla mimochodem velká, hledal nějaký velmi starý regál, ve kterém byly hodně staré a usmolené knížky. Nechtěl se ptát na informacích, protože si myslel, že by to mohlo vypadat podezřele. Trvalo mu asi hodinu, než našel regál s těmi nejstaršími knihami. Prošel to tak důkladně, že už to víc ani nešlo, ale knihu ne a ne najít. Najednou zakopl o kabely, které byly na zemi, a vrazil do jedné z poliček, která se otevřela a najednou z ní vypadla

stará, usmolená a zaprášená kniha. Vypadala úplně jinak než ostatní knihy. Na vazbě byly nádherné ornamenty s nápisem:

Journey to Heritage

Bylo to napsáno v angličtině. Tím, že anglicky ještě moc nerozuměl, tak popadl mobil a na Google napsal: překladač.

Když mu tam vyskočil, okamžitě zadal

„JOURNEY TO HERITAGE“

Po zadání slov mu překladač přeložil, že to znamená „CESTA ZA DĚDICTVÍM“.

Fufík se rychle porozhlédl a strčil si knihu do batůžku.

...

Když došel domů a otevřel knihu, byl to ten stejný příběh jako v knize, kterou si koupil v knihkupectví. Když ale dočetl, byly tam nepopsané stránky, což bylo docela divné. Pak si vzpomněl na jednu věc. Když papír potře citronem, tak by se mohlo něco objevit. Nějaká další indicie. Rychle doběhnul pro citron a začal potírat. Najednou se tam objevila mapka s národním archivem.

Po tomto dlouhém dni si Fufík konečně sedl k televizi a začal se koukat na Harryho Pottera, kde ho zaujala jeho nejoblíbenější postava, Cedric Diggory.

Fufík měl takový divný pocit, jako kdyby ho někdo sledoval, jako kdyby ho někdo pozoroval z jeho okna. Pohlédl do okna a zdálo se mu, jako kdyby se tam mihla nějaká tmavá postava. Zvedl se a podíval se z okna. Tam nic neviděl, a tak zatáhl žaluzie.

Ráno vstal brzy, jako v předchozí den.

Měl pořád ten pocit, že ho někdo pozoruje, ale rozhodl, že půjde znovu do archivu. Chtěl se tam dostat co nejrychleji.

Konečně tam byl.

Hledal podobné ornamenty jako na té knize. Najednou si všiml v archivu kamene, na kterém bylo něco vytesaného:

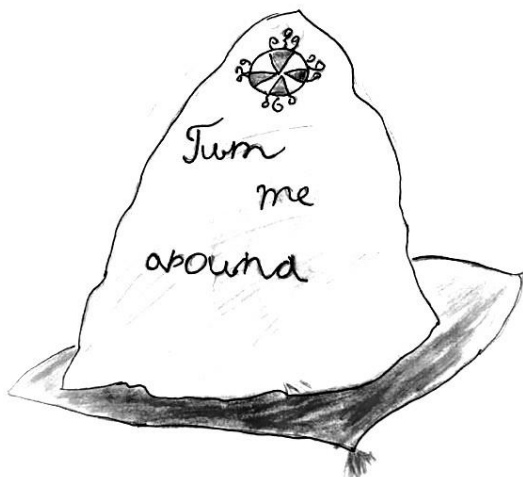

Turn me Around

Fufík co nejrychleji vytáhl svůj mobil. Do překladače zadal „**TURN ME AROUND**“. Po zadání mu tam vyskočilo OTOČ MĚ“.

Nemohl jen tak vyjmout kámen vitríny. Rozhodl se proto, že se sem vrátí později. Vrátil se půl hodiny před zavřením. Musel se někde schovat. Zašel si na toaletu a tam čekal, dokud nezavřou.

Už bylo hodinu zavřeno. Skvělá příležitost. Než vstoupil do místnosti, důkladně si prohlédl, kde jsou kamery a jestli se hýbou nebo

ne. Žádná z nich se nehýbala. Přesto se Fufík snažil vyhýbat kamerám co nejvíce.

Když se dostal k vitríně, objevil, kde se otvírá. Otevřel jí a otočil kámen, podle jeho instrukcí. Opět tam bylo něco vytesáno:

Stou

Hned zadal, co to znamená a vyšlo mu „zvon“ a „dům nezávislosti“.

Okamžitě vyrazil. Stopnul si taxi, aby byl rychleji u zvonu. Když konečně dorazil na místo, hned se hrnul ke zvonu. Jakmile se k němu dostal, opět uviděl ty ornamenty, které viděl i na těch předchozích indicích.

Slunce mu svítilo do očí. Když se však o kousek uhnul, zasvítilo na místo, kde byly stejné ornamenty na cihle. Fufík se k ní přiblížil a něžně se dotkl ornamentu. Cihla se

najednou zasunula dozadu a před Fufíkem se najednou rozevřel se vchod. Bylo to jako v Harrym Potterovi, když Hagrid otevřel průchod do Příčné ulice. Před Fufíkem se objevily stovky, možná tisíce ztrouchnivělých schodů. Snažil se vybírat si ty schody, které byly co nejmíň ztrouchnivělé.

A najednou...

... se něco ozvalo za jeho zády:

„Ale, ale... ”

Fufík se otočil a za ním někdo stál. Hned mu došlo, že ten někdo ho celou tu dobu sledoval, že on také hledá dědictví a že on je druhým dědicem.

„Ty jsi určitě také dědic," řekl Fufíkovi do očí.

„Proč jsi mě sledoval?" zeptal se Fufík.

„Protože bylo jednodušší Tě sledovat, než ho sám hledat," opáčil, „když jsem se dozvěděl, že ho jdeš hledat, tak mě trklo, že je to skvělá příležitost, jak vydělat neskutečné peníze," řekl Fufíkovi. „Běž přede mnou",

rozkázal a vytáhl zbraň. Fufík poslechl jeho rozkaz a byl rád, že už konečně došli nakonec nebezpečné cesty.

Fufík se opět dotkl cihly se znakem, aby se cesta otevřela. Když se po dlouhé době opět otevřela, tak tam vůbec nic nebylo. Jako kdyby to někdo před tři sta lety vykradl.

Druhý dědic vystoupal na schody a zničil prvních pár schodů, aby se Fufík nemohl dostat zpátky. Rychle utíkal pryč. Fufík na něj jen upřeně koukal.

Najednou si však Fufík povšiml cihel, na kterých byla kniha, kámen a zvon. Ty cihly zmáčknul po řadě a z ničeho nic se objevilo nádherné dědictví. Diamanty, zlaté přívěšky a tak dále. Fufík si připadal jako ve snu.

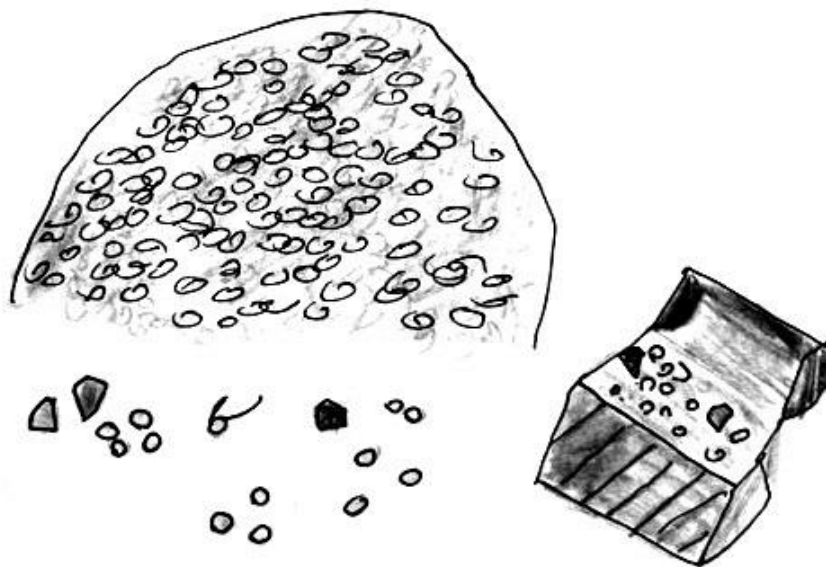
Fufíka po nějaké době přišla zachránit policie a druhého dědice zatkla.

A co se stalo s dědictvím?

Fufík ho daroval Národnímu archivu.

A co z toho plyne?

Že když něco chcete získat, ale ne zneužít, většinou se vám to vyplatí.

Obsah:

<i>Jak chtěl Fufík brášku</i>	5
<i>Fufík a dobrodružství</i>	11
<i>Fufík a jeho dobrodružství</i>	18
<i>Fufík na záchranné výpravě</i>	21
<i>Fufík a kouzelný medvídek</i>	25
<i>Fufík and Yeti</i>	30
<i>Fufík v Krkonoších</i>	32
<i>Fufík a kempování</i>	36
<i>Fufík a auto</i>	42
<i>Fufík u moře</i>	47
<i>Fufík and flight to Australia</i>	49
<i>Fufík a jeho nová kamarádka</i>	52
<i>Fufík na horách</i>	64
<i>Fufík na dovolené</i>	68

<i>Jak si Fufík našel kamaráda</i>	72
<i>Fufík a Země kouzel a divů</i>	75
<i>O Fufíkovi</i>	83
<i>Fufík a dovolená u moře</i>	87
<i>Fufík a zvířátka</i>	91
<i>Fufík na horách</i>	94
<i>Fufík na výletě</i>	96
<i>Fufík na Venuši</i>	98
<i>Jak Fufík letěl na měsíc</i>	105
<i>Dobrodruh Fufík</i>	108
<i>Když se Fufík stal youtuberem</i>	119
<i>Fufíkův nový kamarád</i>	122
<i>Fufík na Marsu</i>	126
<i>Fufík at the camp</i>	131
<i>Fufík na farmě</i>	135
<i>Fufík a cesta za dědictvím</i>	138